MAR WALAH

www.santhomechurchbangalore.com | Vol.08 Issue-06 Sept 2026

Parish Bulletin – Santhome Church, Hulimavu, Bangalore – 560076

Mar Walah

Akshara Jwala

Special Edition

"The holy Rosary is a powerful weapon. Use it with confidence and you will be amazed at the results."

-St. Josemaria Escriva

Editorial board

Patron:
Rev.Fr.Thomas Kattuthuruthiyil

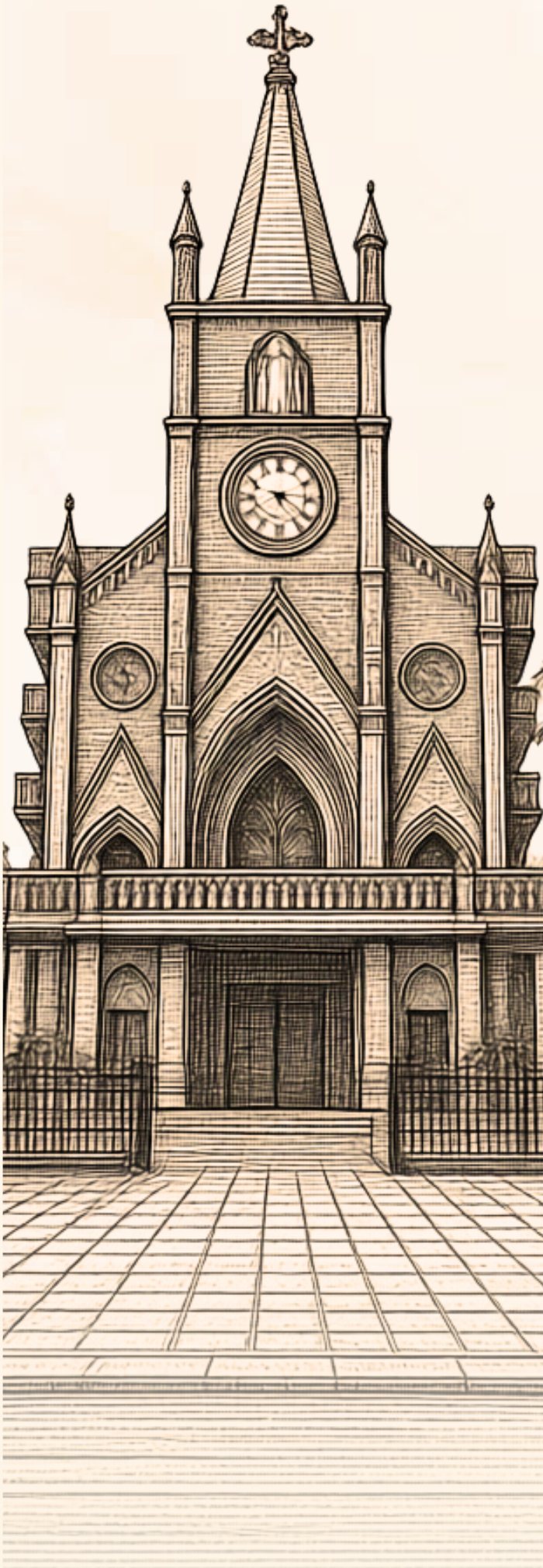
Chief Editor:
Smithin Augustin Joseph

Editorial Consultant:
Jaison Pappachan

Editorial Coordinator:
Linda Jimmy

Content Editors:
Binno Joseph
Mercy Alex
Shanitha Emmanual
Linda Jimmy
Neena Mary Cyriac

Design and Layout:
Sunil Varghese

SANTHOME CHURCH

We welcome your feedback and suggestions.
Please contact us at *santhome.bulletin@gmail.com* or 99166 10312.
For advertisement enquiries and sponsorship opportunities, please contact
Ajesh Tom Joseph - 97399 86659.

www.santhomechurchbangalore.com

MESSAGE *from the* VICAR

Rev. Fr. Thomas Kattuthuruthiyil

ഇടവക: കുടുംബങ്ങളുടെ കുടുംബം

“സർവ്വോപരി, എല്ലാറ്റിനെയും കൂട്ടിയിണക്കി പൂർണ്ണമായ ഐക്യത്തിൽ ബന്ധിക്കുന്ന സ്നേഹം പരിശീലിക്കുവിൻ.” — കൊളോസോസ് *3:14*

ഒരു കുടുംബം കെട്ടിപ്പടുക്കപ്പെടുന്നത് കേവലം ഒരേ മേൽക്കൂരയ്ക്കു കീഴിൽ കഴിയുന്നതുകൊണ്ടല്ല, മറിച്ച് അംഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ആഴമേറിയ മാനസിക അടുപ്പത്തിലും പരസ്പര വിശ്വാസത്തിലും സ്നേഹത്തിലുമാണ്. നമ്മുടെ ഇടവക എന്നത് ‘കുടുംബങ്ങളുടെ ഒരു വലിയ കുടുംബം’ **(Family of Families)** ആണ്. നമ്മുടെ ഇടവക കൂട്ടായ്മയും അതേ മാനസിക അടുപ്പത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കണം

.

കണ്ടുമുട്ടുമ്പോൾ ഹായ് പറഞ്ഞ് പിരിയുന്ന ഔപചാരികമായ അഭിവാദനങ്ങൾ ക്കപ്പുറത്തേക്ക് വളർന്ന്, പരസ്പരം മനസ്സ് തുറക്കാനും സ്നേഹബന്ധങ്ങൾ കാത്തുസൂക്ഷിക്കാനും നാം തയ്യാറാകുമ്പോൾ, നാം കേവലം അടുത്തിരുന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർ മാത്രമാകാതെ, ഓരോ വ്യക്തിക്കും കുടുംബത്തിനും ആശ്വാസം നൽകുന്ന യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയ കൂട്ടായ്മയായി മാറുന്നു.

മാനസിക അടുപ്പവും ആത്മബന്ധവും

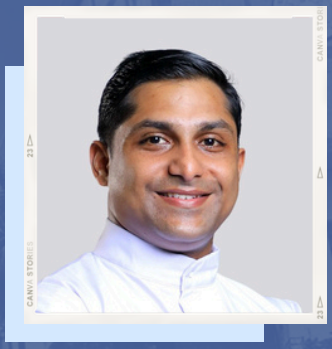
കൂട്ടായ്മയുടെ തണൽ:
ഒരു കുടുംബത്തിലെന്നപോലെ, ഓരോ വ്യക്തിയും സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നും തിരിച്ചറിയുമ്പോൾ ഇടവകയിലെ ഓരോ കുടുംബവും കൂടുതൽ ശക്തമാകുന്നു.
പങ്കുവെക്കലിലെ സൗഖ്യം:
നമ്മുടെ സങ്കടങ്ങളും പ്രയാസങ്ങളും പങ്കുവെക്കുമ്പോൾ ഒറ്റപ്പെടലിന്റെ ഭാരം ഇല്ലാതാകുന്നു. പ്രവാസിയായിത്തീർന്ന ഈ സമൂഹത്തിലെ ഒരാളും ഒറ്റയ്ക്കല്ലെന്നും കൂടെ നിൽക്കാൻ ഒരു വലിയ കുടുംബമുണ്ടെന്നുമുള്ള ചിന്ത കൂടുതൽ ആത്മവിശ്വാസവും സൗഖ്യവും നൽകുന്നു.
ക്രിസ്തുവിന്റെ ആർദ്രത:
യേശു ആളുകളെ അകലെനിന്ന് നോക്കുകയല്ല ചെയ്തത്; മറിച്ച് അവിടുന്ന് അവരിലേക്ക് അടുത്തുചെല്ലുകയും, കരയുന്നവരോടൊപ്പം കരയുകയും, അവരുടെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധയോടെ കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. നമ്മൾ പരസ്പരം കേൾക്കാൻ തയ്യാറാകുമ്പോൾ അവിടുത്തെ സ്നേഹമാണ് നമ്മിലൂടെ വെളിപ്പെടുന്നത്. നമ്മുടെ ആഘോഷങ്ങൾ പരിചയപ്പെടാനും ബന്ധങ്ങൾ ആഴപ്പെടാനുമുള്ള വേദികളാണ്. ഊഷ്മളമായ ബന്ധങ്ങൾ പടുത്തുയർത്താം. നമ്മുടെ സംഘടനകൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ കരുണയും സ്നേഹവും പങ്കുവെക്കുന്ന വേദികളാണ്. ചേർന്നുനിന്ന് നന്മ ചെയ്യാം. നമ്മുടെ ആരാധനകളും ഭക്താനുഷ്ഠാനങ്ങളും ദൈവസ്നേഹം നുകരുന്ന വേളകളാണ്. ദാഹത്തോടെ അത് അനുഭവിക്കാം.

നമ്മുടെ ഇടവക കുടുംബം കരുണയുടെയും പരസ്പര വിശ്വാസത്തിന്റെയും സുരക്ഷിതമായ ഒരു സങ്കേതമായി എന്നും നിലകൊള്ളട്ടെ. മറ്റുള്ളവരെ വിധിക്കാതെ ശ്രവിക്കാനുള്ള തുറന്ന മനസ്സും, ദൈവസ്നേഹത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ആഴമേറിയ ബന്ധങ്ങൾ വളർത്തിയെടുക്കാനുള്ള കൃപയും ദൈവം നമുക്കേവർക്കും പ്രദാനം ചെയ്യട്ടെ.

സ്നേഹത്തോടെ, **വികാരിയച്ചൻ**

MESSAGE *from the* ASST.VICAR

Rev. Fr. Melbin Alappattukunnel

ഊമയായ തലമുറ

രണ്ടു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഡീക്കനായിരുന്ന സമയത്ത് ഭരണങ്ങാനം അൽഫോൻസാമ്മയുടെ പള്ളിയിൽ മിനിസ്ട്രി ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന കാലം. സാധാരണയായി ഒരുപാട് വ്യക്തികൾ അവിടെ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ വരും. പ്രത്യേകിച്ച് കുട്ടികളുമായിട്ടാണ് കൂടുതൽ ആളുകളും വരുന്നത്. കാരണം അൽഫോൻസാമ്മയ്ക്ക് കുട്ടികളെ ഭയങ്കര ഇഷ്ടമാണല്ലോ. അവിടെ അടിമ വെക്കാനായി ഞാൻ നിൽക്കുന്ന സമയത്ത്, കുട്ടികളെയും കൊണ്ട് വരുന്ന മിക്ക മാതാപിതാക്കളുടെയും സങ്കടം അഞ്ചാറു വയസ്സായിട്ടും ഈ കുട്ടികൾ സംസാരിക്കുന്നില്ല എന്നതോ, സംസാരിക്കുകയാണെങ്കിൽ തന്നെ സംസാരിക്കാൻ തടസ്സങ്ങളുണ്ടെന്നതോ ആയിരുന്നു. ഒരു ദിവസം കുറഞ്ഞത് മൂന്നോ നാലോ മാതാപിതാക്കളെങ്കിലും ഇതേ പ്രശ്നവുമായി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ വരും.
ഞാൻ നോക്കിയപ്പോൾ, എന്തുകൊണ്ടാണ് ഈ പ്രശ്നത്തിന്റെ പേരിൽ സ്ഥിരമായി ആളുകൾ വരുന്നതെന്ന് ചിന്തിച്ചു. ഇതേപ്പറ്റി അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന അച്ചന്മാരോട് ചോദിച്ചു: എന്തുകൊണ്ടാണ് ഒരേ പ്രശ്നവുമായി ഇത്രയധികം മാതാപിതാക്കൾ വരുന്നത്? അച്ചന്മാരുടെ അനുഭവത്തിൽനിന്ന് അവർ പറഞ്ഞുതന്ന കാര്യം, ചെറുപ്പത്തിലേ കുട്ടികൾക്ക് ഫോൺ കൊടുത്ത് മാതാപിതാക്കൾ അവരെ ശീലിപ്പിച്ചു എന്നതാണ്. മൊബൈൽ ഫോണിന്റെ അമിതമായ ഉപയോഗം മൂലമാണ് ഈ ഒരു പ്രശ്നം ഉണ്ടാകുന്നത്.

അതായത്, കുട്ടികളെ ഒന്ന് ശാന്തമാക്കാൻ വേണ്ടി ചെറുപ്പത്തിലേ ഫോൺ അല്ലെങ്കിൽ ടിവി വച്ചുകൊടുക്കും. കുട്ടികൾക്ക് ഭക്ഷണം കഴിക്കണമെങ്കിൽ ടിവിയോ ഫോണോ ഇല്ലാതെ പറ്റില്ല. മാതാപിതാക്കൾ നോക്കുമ്പോൾ സമാധാനമായിട്ട് ജോലികൾ ചെയ്യാനും കുട്ടികൾ അടങ്ങി ഇരിക്കാനും ഫോൺ കൊടുക്കുന്നതാണ് ഏറ്റവും എളുപ്പവഴി. അങ്ങനെ, പിന്നീട് കുട്ടികൾക്ക് സംസാരിക്കാൻ പറ്റാത്ത ഒരു അവസ്ഥ വരുന്നു. അപ്പോഴാണ് ഇത്രയും വലിയ പ്രശ്നങ്ങളാണ് കുടുംബങ്ങളിൽ സംഭവിക്കുന്നത് എന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നത്.

പിന്നീട് ആരെങ്കിലും ഇതേ പ്രശ്നവുമായി വരുമ്പോൾ ഞാൻ ആദ്യമേ ചോദിക്കും: "നിങ്ങൾ ഫോൺ കൊടുക്കുന്നുണ്ടോ?" ഫോൺ കൊടുക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് ആദ്യം നിർത്തണം. അപ്പോൾ അവർ പറയും: "അത് സാധ്യമല്ല. കാരണം ഫോൺ കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ വീട്ടിൽ ഭയങ്കര പ്രശ്നമാകും. അതുകൊണ്ട് അത് ഒഴിവാക്കാൻ ഒരിക്കലും സാധ്യമല്ല."

പക്ഷേ കുട്ടികൾ നല്ലതുപോലെ സംസാരിക്കണമെങ്കിൽ, സ്പുടത ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ, കുട്ടികളോട് സംസാരിക്കാൻ സമയം ഉണ്ടാവണം. അവരെ കേൾക്കണം. എന്നാൽ മാത്രമേ കുട്ടികൾക്ക് സംസാരിക്കാനുള്ള കഴിവ് ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. കുട്ടികൾ ഫോണിൽ തന്നെ നോക്കിയിരിക്കുമ്പോൾ അവർക്ക് സംസാരിക്കാനുള്ള ശക്തി നഷ്ടപ്പെടും.
വി. ലൂക്കായുടെ സുവിശേഷം 11-ാം അധ്യായത്തിലെ 14-ാം വാക്യത്തിൽ ഈശോ ഊമയായിരുന്ന ഒരു വ്യക്തിയെ

സുഖപ്പെടുത്തുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. ഈശോ ആ വ്യക്തിയെ സുഖപ്പെടുത്തുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിലെ പിശാചിനെ ആദ്യം പുറത്താക്കിക്കൊണ്ടാണ്. അങ്ങനെ ആ വ്യക്തിയുടെ ഉള്ളിലെ പിശാച് പുറത്തായപ്പോൾ ആ വ്യക്തി സംസാരിക്കുന്നതായി വചനം പറയുകയാണ്. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ നമ്മൾ അതുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ, മൊബൈൽ ഫോൺ ചിലപ്പോൾ കുട്ടിപ്പിശാചായി മാറാറുണ്ട്. അതിന് പലപ്പോഴും നല്ല വശവും ചീത്ത വശവും ഉണ്ട്. കുട്ടികളുടെ കാര്യത്തിൽ അത് പലപ്പോഴും തിന്മയുടെ ഭാഗത്താണ് നിൽക്കുന്നത്.

കാരണം അമിതമായിട്ടുള്ള ഫോൺ ഉപയോഗം കുട്ടികളുടെ ഓറിയന്റേഷനെയും, സ്വഭാവരൂപീകരണത്തെയും, മാതാപിതാക്കളോടും മുതിർന്നവരോടുമുള്ള ബഹുമാനത്തെയും സ്നേഹത്തെയും ഒത്തിരി ബാധിക്കും. അതുകൊണ്ടാണ് മൊബൈൽ ഫോൺ കുട്ടികളുടെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു പിശാച് തന്നെയാണ് എന്ന് പറയുന്നത്. മൊബൈൽ ഫോണിന്റെയും സോഷ്യൽ മീഡിയയുടെയും അമിത ഉപയോഗം കുട്ടികളിൽ സാമൂഹിക സംസർഗം കുറയ്ക്കുന്നു എന്നും, അവർ പരസ്പരം ആശയവിനിമയം ഇല്ലാത്തവരായി, ഊമകളായി മാറുന്നു എന്നുമാണ് പുതിയ പഠനങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നത്.

ഇവരുടെ സംസാരശേഷി തിരിച്ചു കിട്ടാനുള്ള ഒരു മാർഗം, ഇവരെ ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന മൊബൈൽ ഫോൺ, ഇന്റർനെറ്റ്, സോഷ്യൽ മീഡിയ തുടങ്ങിയ പിശാചുക്കളെ കുട്ടികളിൽനിന്നും പുറത്താക്കുക എന്നതാണ്. വികസിത രാജ്യങ്ങളിൽ അതിനുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞു. മൊബൈൽ ഫോൺ/സോഷ്യൽ മീഡിയ ഉപയോഗത്തിൽ പല രാജ്യങ്ങളും നിയന്ത്രണങ്ങൾ കൊണ്ടുവരാൻ ആരംഭിക്കുന്നു. പല വികസിത രാജ്യങ്ങളിലും സോഷ്യൽ മീഡിയ ഉപയോഗിക്കാനുള്ള പ്രായപരിധിയിലും നിയന്ത്രണം വരുത്തുന്നു. ഓസ്ട്രേലിയ 16 വയസ്സിൽ താഴെയുള്ള കുട്ടികളുടെ സോഷ്യൽ മീഡിയ

ഉപയോഗത്തിന് നിയന്ത്രണം ഏർപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഫ്രാൻസ്, ഇംഗ്ലണ്ട്, ഓസ്ട്രിയ, ഡെൻമാർക്ക്, നോർവേ, സ്പെയിൻ, ഗ്രീസ് തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളും 16 വയസ്സിൽ താഴെയുള്ള കുട്ടികൾക്ക് സോഷ്യൽ മീഡിയ പൂർണ്ണമായും നിരോധിക്കുന്നതിനുള്ള നിർദേശങ്ങൾ പരിഗണിച്ചുവരികയാണ്.

പല സെലിബ്രിറ്റികളും തങ്ങളുടെ മക്കൾക്ക് മൊബൈൽ ഫോൺ ഉപയോഗിക്കാൻ കൊടുക്കുന്നില്ല എന്നുള്ളത് പുതിയ ദിശാബോധം പുതുതലമുറയിലെ മാതാപിതാക്കൾക്ക് നൽകുന്നുണ്ട്. ഐശ്വര്യ റായ് ബച്ചന്റെ മകൾ ആരാധ്യ സോഷ്യൽ

മീഡിയയിൽ ഇല്ലെന്നും സ്വന്തം മൊബൈൽ ഫോൺ ഉപയോഗിക്കുന്നില്ലെന്നും അടുത്തിടെ റിപ്പോർട്ടുകൾ വന്നിരുന്നു. സിനിമാനടൻ പൃഥ്വിരാജും ഭാര്യ സുപ്രിയയും മകൾ അലംകൃതയുടെ സോഷ്യൽ മീഡിയ സാന്നിധ്യം പരിമിതപ്പെടുത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ച് നേരത്തെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ചെറുപ്രായത്തിൽ തന്നെ ഒരു കുട്ടിക്ക് സോഷ്യൽ മീഡിയ സാന്നിധ്യം ആവശ്യമില്ലെന്നാണ് അവരുടെ നിലപാട്.

ഇതിന് കാരണമായി പറയുന്നത് കുട്ടികളിലെ മൊബൈൽ ഫോണിന്റെയും സോഷ്യൽ മീഡിയയുടെയും ഉപയോഗം ദേഷ്യം, പിടിവാശി തുടങ്ങിയ സ്വഭാവവൈകല്യങ്ങളിലേക്ക് നയിക്കുന്നു എന്നതാണ്. വളരെ ചെറുപ്പത്തിലുള്ള മൊബൈൽ ഫോൺ ഉപയോഗം കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് സംസാരിച്ചു തുടങ്ങുന്നതിൽ കാലതാമസത്തിനും ഇടയാക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ് മറ്റൊരു കാര്യം. എന്നു പറഞ്ഞാൽ, അവർ ഊമകളായി തുടരുന്നു എന്നു ചുരുക്കം.

ഓർക്കുക, സംസാരിക്കാൻ അറിയാമായിരുന്നിട്ടും നിശബ്ദരായിപ്പോയ മക്കളാണ് നമുക്ക് ചുറ്റുമുള്ളത്. അവർക്ക് കുറച്ചുകൂടി സംസാരശക്തി വീണ്ടെടുക്കുവാൻ അവരെ സഹായിക്കുക. അവരുമായി സംസാരിക്കാൻ സമയം കണ്ടെത്തണം. അവരെ കേൾക്കണം. ഭക്ഷണം ആസ്വദിച്ചു കഴിക്കാനും ചവച്ചരച്ചു കഴിക്കാനും പഠിപ്പിക്കണം. മുതിർന്നവരെ ബഹുമാനിക്കാൻ പഠിപ്പിക്കണം. അങ്ങനെയേ നല്ലൊരു പുതിയ തലമുറയെ, കാര്യപ്രാപ്തിയുള്ള ഒരു തലമുറയെ നമുക്ക് രൂപപ്പെടുത്താൻ സഹായിക്കുകയുള്ളൂ.

“കുട്ടിയെ അവൻ പോകേണ്ട വഴിയിൽ അഭ്യസിപ്പിക്കുക; അവൻ വൃദ്ധനായാലും അതിൽനിന്ന് പിന്മാറുകയില്ല.”
— സുഭാഷിതങ്ങൾ 22:6

Santa monica®
Tours & Travels Pvt. Ltd.

FOR ALL YOUR TRAVEL NEEDS

- TOUR PACKAGES TO SEVEN CONTINENTS
- GLOBAL VISA ASSISTANCE
- FLIGHT TICKETS
- TRAVEL INSURANCE

LAUNCH OFFER UP TO 40K OFF
ON SELECTED HOLIDAY PACKAGES

*T&C APPLY

GROUP & CUSTOMISED TOUR PACKAGES TO 193 COUNTRIES WORLDWIDE

USA

AUSTRALIA

SOUTH AFRICA

SINGAPORE - MALAYSIA

KASHMIR

SHIMLA - KULLU - MANALI

ANDAMAN

GOLDEN TRIANGLE

...And Many More...

0807 8487 050 | 9111 557 555 | 799 443 9011

Jaya Nagar, Second Floor, 96/5 South End Road, Basavanagudi, Bengaluru, Karnataka - 560004

UK | Abu dhabi | Bahrain | Kerala | Tamil nadu | Karnataka | Hyderabad |

info@santamonicafly.com | www.santamonicafly.com

The Questions We Carry

Under the scorching summer heat, somewhere far from the cities, a father worked in the fields, holding on to one thought: his daily wage. If he earned a little more, Treesa could write the examination she had been speaking about for months. He did not think about what would happen after the examination. He only wanted to make sure that she had the opportunity to write it. After collecting his wages, he sat beneath a tree and counted the few notes he had earned. When the amount finally reached four figures, his face lit up. It was enough.

When he returned home, he handed the money to Treesa. The notes carried a little mud, a little sweat, and perhaps a little more of his hope than either of them could put into words. The next day, Treesa registered for the examination. After two years of preparation, she finally had the opportunity she had been working towards. The father and daughter took a local train to the examination centre. She gave it everything she had.

When Treesa walked out, she was smiling and confident, already imagining the day she would make her father proud. He did not understand much about the examination or what it would mean for her future. But he understood one thing perfectly: his daughter was happy. The days passed, and soon it was time to hear the results. The radio and television became part of their daily routine as they waited for the news they had been hoping for. Instead, they heard that the examination had been cancelled. A paper leak had been discovered. Treesa looked at her father, confused. He did not fully understand what had happened. He simply asked whether she had achieved what she had hoped for. She had no answer. She did not know how to explain that two years of preparation had suddenly come to nothing. She did not know what to tell her father. Treesa looked at him and smiled, a smile that carried no answers, only the courage to keep going. And perhaps that is where the real story begins.

There are moments when life asks questions of us that we simply cannot answer. In our last editorial, we spoke about finding rest, finding peace, and believing that love wins. But what happens when peace does not come with answers? What do we tell our children when they ask about a future we ourselves cannot see? What do we tell ourselves when hard work does not guarantee the outcome we had hoped for? The world seems to have moved very quickly into a place where there are more questions than answers.

Mary understood something of this. When the angel announced that she would conceive Jesus, Mary asked, “How can this be?” (Luke 1:34). She was given an answer, but not the entire story. Years later, when Jesus was found in the Temple, Mary and Joseph did not understand His words. Scripture tells us, “But they did not understand what he said to them” (Luke 2:50). Mary did not understand everything. And yet, she remained faithful.

Earlier, Simeon had told her, “And a sword will pierce your own soul too” (Luke 2:35). He did not

tell her exactly when or how. He did not give her a map of the sorrow that awaited her. Mary was given a promise, but not the entire journey. She was given faith, but not certainty. That is what makes her example so powerful. Mary's greatness was not that she had answers to every question.

Her greatness was that she remained faithful even when she did not.

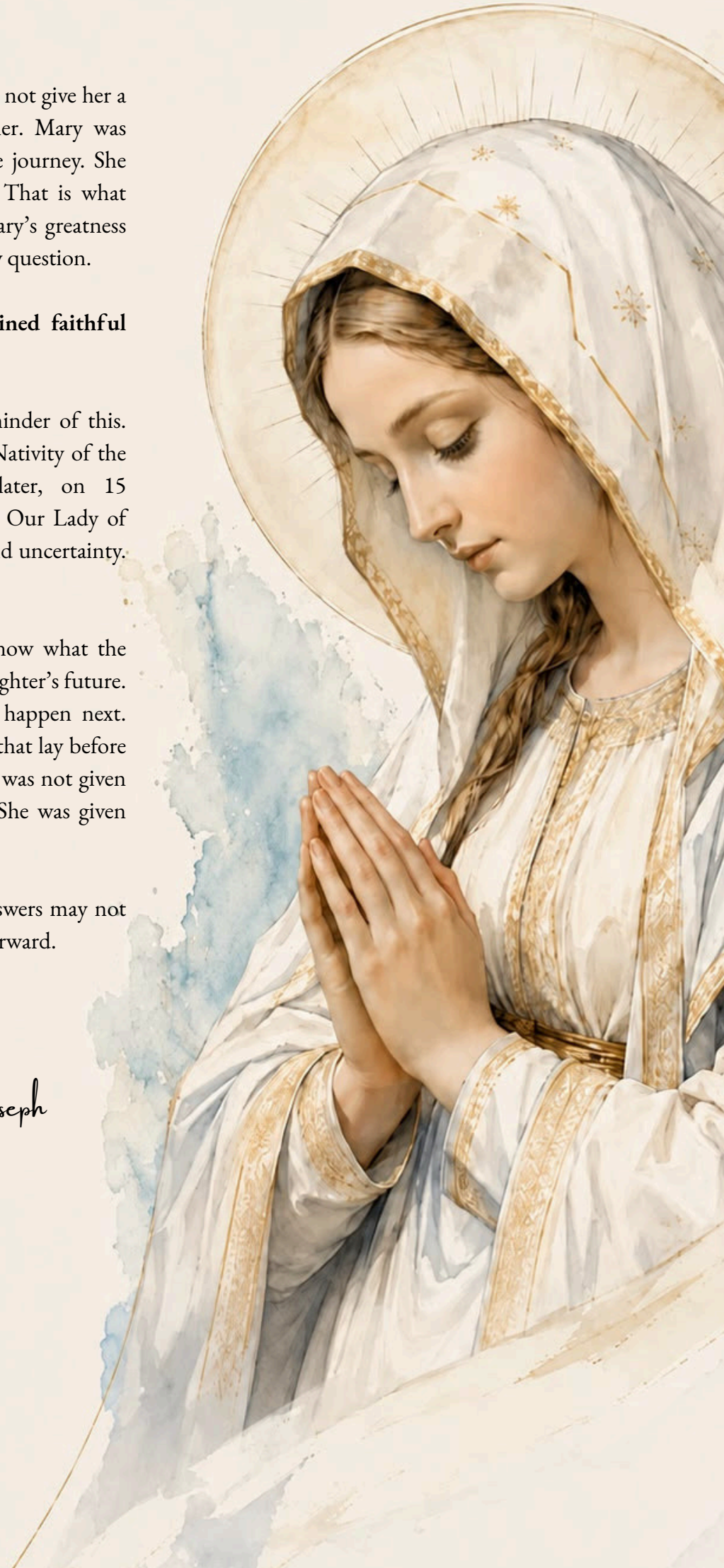
September gives us a beautiful reminder of this. On 8 September, we celebrate the Nativity of the Blessed Virgin Mary. A week later, on 15 September, the Church remembers Our Lady of Sorrows. Birth and sorrow. Hope and uncertainty. Perhaps that is not accidental.

The father in our story did not know what the examination would mean for his daughter's future. Treesa did not know what would happen next. Mary did not know the whole road that lay before her. Yet, they moved forward. Mary was not given the answers to the whole journey. She was given enough faith for the next step.

The questions may remain. The answers may not come. But life still asks us to move forward.

And faith says: take the next step.

— Smithin Augustin Joseph

Parish Diary

HOLY MASS

Sunday Masses

06:30 AM · 9:00 AM · 11:00 AM · 5:00 PM

11:00 AM - English on the 1st & 2nd Sundays of every month. Malayalam on remaining Sundays.

Weekday Masses

MONDAY TO SATURDAY

06:20 AM, 06:30PM

Tuesday: 06:30 PM - Marillac Convent

Other Services

Night Vigil

Every Month 1st Friday

My Lord my God
SANTHOME CHURCH

SANTHOME CHURCH

HULIMAVU

Thank You

FOR YOUR FAITHFUL SERVICE

With deep gratitude, we thank our Trustees for their selfless dedication, leadership and commitment to the growth of our parish.

2024 - 2026

Our Trustees

As you hand over the mantle to the newly elected trustees, we pray that God continues to bless you abundantly and guide you in all your future endeavors.

God Bless You Always!

TO OUR NEWLY ELECTED LEADERS

Best Wishes

THE PARISH COMMUNITY EXTENDS
ITS PRAYERS, BEST WISHES AND HEARTFELT SUPPORT
TO OUR NEWLY ELECTED LEADERS
AS THEY STEP FORWARD IN FAITH AND SERVICE.

May God bless you abundantly with wisdom,
strength and courage to lead our parish
with love and humility.

SANTHOME PARISH CHURCH

Be grateful. Be present.

ഈ അടുത്ത് നേപ്പാളിൽ സംഭവിച്ച പ്രളയവും ദുരന്തവും ഒക്കെ സോഷ്യൽ മീഡിയയിൽ ഇങ്ങനെ കാണുമ്പോൾ ജീവിതത്തെകുറിച്ചാണ് ഓർക്കുന്നത്. ജീവിതം എത്ര ദുർബലമാണെന്ന്. മനുഷ്യരൊക്കെ മരണത്തിന്റെ മുന്നിൽ എത്ര നിസ്സഹായരായാണ് നിൽക്കുന്നത്. വെള്ളം അവരുടെ ജീവിതത്തിലേക്കും, അവർ വർഷങ്ങളായി സമ്പാദിച്ചുവച്ചതിലേക്കും കുത്തിയൊഴുകുന്നത് കാണുമ്പോൾ, ജീവിതത്തിന്റെ ഹ്രസ്വതയും നിസ്സഹായതയും വീണ്ടും ഓർമ്മ വരുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ കൂടുതൽ സമയവും ആകുലതകളിലൂടെ ഇങ്ങനെ കടന്നു പോവുകയാണ്. പണം, നമ്മുടെ പദ്ധതികൾ, മറ്റുള്ളവർ എന്ത് വിചാരിക്കും എന്ന ചിന്ത, ജോലികളുടെ സമയപരിധി, തകർന്നുപോയ സ്വപ്നങ്ങൾ...അങ്ങനെ പലതും. ഇങ്ങനെയുള്ള ദുരന്തങ്ങൾ ജീവിതത്തെ എത്ര പെട്ടെന്നാണ് മാറ്റിമറിക്കുന്നത്. ഇത് നമുക്കൊരു ഓർമ്മപ്പെടുത്തലാണ്. ജീവിതത്തിലെ ചെറിയ കാര്യങ്ങളെ അല്പം കൂടി കാര്യത്തോടെ എടുക്കുക എന്നുള്ളതാണ്.

Appreciate the ordinary things little more...

നമ്മൾ സ്നേഹിക്കുന്ന ആളുകൾ, വീട്ടിൽ സുരക്ഷിതരായി തിരിച്ചെത്തുന്നത്, കുടുംബത്തോടൊപ്പമുള്ള ഭക്ഷണം, വെറുതെയുള്ള സംസാരങ്ങൾ, കൂട്ടുകാരും കുടുംബവും ഒത്തുചേരുന്ന നിമിഷങ്ങൾ, അടുത്തൊരു ദിവസം കൂടി നമ്മളിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നത്...

ഇതൊക്കെയാണ് ജീവിതത്തിലെ വലിയ അനുഗ്രഹങ്ങൾ.

“I’ll do it tomorrow.”
“I’ll call them tomorrow.”
“I’ll go home tomorrow.”
“I’ll say, ‘I love you,’ tomorrow.”
But tomorrow is not promised.
Life is fragile.

ഹൃദയം പറയുന്നത് നാളത്തേക്ക് വെക്കാതെ ഇന്നുതന്നെ ചെയ്യുക എന്നുള്ളതാണ്. ജീവിതത്തെ അല്പം കൂടി ഒന്ന് നന്ദിയോടെ കാണുക.. സമീപിക്കുക... ജീവിതം എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും ഉടഞ്ഞു പോകാവുന്ന ഒരു കുഞ്ഞു പാത്രമാണ് .

Be grateful. Be present.

THARAKANS

HIGH & JUNIOR COLLEGE

SAKALAVARA, BANNERGHATTA ROAD

AWAKEN POTENTIAL, INSPIRE PURPOSE

Led by
Academicians and IITians

From the house of
Tharakans Montessori

An initiative from
Tharakans Group

ADMISSIONS OPEN

ACADEMIC YEAR 2027-28

MONTESSORI | CBSE | PU COLLEGE

Visit Our Website

Visit Our Location

www.tharakanshigh.com

91877 01686 | 78929 04045 | 96638 65001

Sakalavara, Bannerghatta Road, Bangalore- 560083

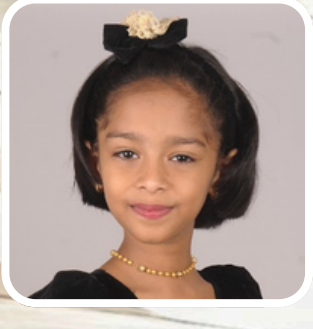
My Best Friend Forever

Jesus, my friend, so close to me
He walks beside me day and night.
He wraps me with his endless love,
And fills my heart with calm and peace.

I share my joys with Him each day,
He smiles with me along the way.
He makes me meek and humble in ways,
And fills my heart with His gentle love

He stands with me in grief and pain,
Like shelter in the pouring rain.
He lifts my heart when I feel sad,
And fills my heart with rays of hope

I call Him when I'm filled with doubt,
He gently leads me through his way.
He turns my fear to lasting strength,
And fills my path with light of truth.

Carol Claire Joseph

ECHOES OF FAITH AND SURVIVAL

Georgy Alex

"Alice, her flight has landed."
Mathew excitedly pointed toward the airport's Arrival Information Display as 'Delayed' finally changed to 'Landed.'

Alice stared at the sliding glass door as she clutched her rosary tightly around her fingers. She expected her daughter, Sara, to show up at any moment.

The last two weeks had been not easy for the couple. Sara had not been in touch since the war broke out. Sara was pursuing her medical degree in the Middle East.

Three days ago, Mathew had received a message from an unknown number:
"This is Sara. I'm safe. The Embassy is arranging flights. We will reach Friday evening at 6pm."

Mathew tried calling and replying to the same number, but could not get through.

They hoped that the message was real and drove to the airport that Friday. After fifteen more anxious minutes, a group of people with backpacks — mostly students- exited through the sliding doors.

"Saraaa!", cried out Alice, raising her arm and waving above the crowd.

She walked toward Sara, wiping her tears. "Thank God you are safe!" Alice whispered as she hugged Sara. Sara stood stiff, her arms hanging lifelessly at her sides.

Mathew noticed the weariness in her eyes, carrying neither joy nor sadness. He sensed a different person in Sara; no excitement, no smiles, no reunion selfies.

On reaching home, Alice was quick to set the table. "Sara, your favourite dishes are ready. Come, eat!"

Sara said flatly, “I don’t feel hungry now.”
“What happened to you? Do you know how worried we were?” Alice could not hold back any longer.

“Give her some time to adjust. She’ll be fine.” Mathew said quietly.

“I know things must have been difficult for her. But does she know what we have been through? God answered our prayers — but her silence worries me.”

“God! What God are you talking about?” Sara was not silent anymore.

“If God exists, where was He during this war? Where was He when people around me lost their homes? when people around me died? Where was He when I cried alone?”

There was silence in the room.
Sara continued, “You said God answered your prayers. Why did He put me in such a situation in the first place? I went to fulfil my dreams of becoming a doctor, but what did I get?”

Alice shot back, “You found this college and country yourself. You said it was good for you. You should have studied harder. It is not our fault you did not secure a better rank in NEET.”

“Enough!” Mathew said sharply.
Sara remained silent.
“What you said earlier, about God — it’s not true.” He turned his gaze toward the Holy Cross.

Sara could not hold back. “If He exists, why do we have wars? Why do innocents suffer?”
Mathew chose his words carefully. “It is not God who starts wars — it’s humans…”

Sara interrupted, “Then why can’t God make humans choose differently before they do harm?”

“God has given us the gift to think, to reason, to make decisions — to choose between good and evil. It is humans who bring chaos through choices driven by greed, power, and hatred.”
Sara was not convinced. “Well, If that’s true, then why doesn’t God change the mind of humans whenever they make a bad choice?”

“God does not interfere in every human decision. If He did, would it not be meaningless to have given us free will? We make bad choices and then we blame God.”

Sara couldn’t fully agree with her dad. “Then what about the innocents who die during war? They did not choose evil. Why are they suffering for others’ sins? Why are their prayers not answered?”

Mathew knew then that this was not an argument to win.

“I do not have answers to all of this. The world is not fair to everyone. You have probably seen suffering and pain far beyond what I have seen and you have every right to doubt His existence.”

“But this does not mean God is absent. The last few weeks were the hardest of our lives. We tried calling you — your college, your hostel ever since we heard about the war. There was no answer. All we had was hope and prayer.”

Sara sat up on her bed and rested against the wall. She drew her knees to her chest and said nothing. She now wished to hear more from her dad.

“Did you notice the rosary in your mom’s hand?” Mathew asked.
Sara nodded as she sat crouched on the bed.

“Ever since we lost contact with you, I have not seen your mother putting down that rosary. She has not eaten or slept properly, but she never stopped praying for your safe return — day and night.”

“We felt His presence more strongly in the last few days than perhaps ever before. I think,” he said softly, “that was exactly when you started doubting He existed at all.”

Mathew bent over and pulled her into a hug, whispering “Remember, God did not put you in danger. He was with you through the worst of it, and He will walk with you through this trauma.”

“I am sorry, Dad. I did not mean what I said earlier. I am happy and thankful to be home safe. My faith was shaken when I saw innocents dying; people losing their homes and families. I questioned where God was in all of it.

But now I understand what you are saying. Perhaps God is not someone who ends our suffering, but someone who holds us together and walks with us through it.”

Her voice broke on the last word.
Mathew held her arms tight. “And the innocents who lose their homes and families to war...they do not deserve it. There is no justification for their suffering. We can only pray for those left behind: that they find the strength to begin again.”

“Can I join you?” Alice asked , her shoulder resting against the door frame.

Sara stood and pulled her in close, then whispered, “Sorry, and thank you. Your prayers brought me home.”

Alice held her close. “You are a strong girl. He will give you the strength to heal.”

Sara wiped her tears. Her pain and trauma did not vanish in a single night, but she felt something quiet and solid settle inside her, the kind of strength that could carry her forward.

zuno
Booking. Better. Faster. Smarter.

നിന്നിലൂടെ എൻ അമ്മയിലേക്ക്

കുസൃതി കണ്ണുകളാൽ,
പുഞ്ചിരിക്കും ചുണ്ടുകളാൽ
നീയെൻ മാറത്തു ചാരുമ്പോൾ,
അറിയാതെ ഞാനെൻ അമ്മയെ ഓർത്തുപോയി...
അറിയാതെ ഞാനെൻ ബാല്യം ഓർത്തുപോയി.

ജനിച്ച നാൾ മുതൽ ആ നെഞ്ചിൻ ചൂടേറ്റ് ഉറങ്ങിയതും,
പിച്ചവെച്ച നാൾ മുതൽ ആ കൈ പിടിച്ചു നടന്നതും,
ഇന്നലെയെന്നപോൽ എൻ മനസ്സിൽ തെളിയുന്നു.

മാതൃവാത്സല്യം നിനക്കായി നൽകുമ്പോഴെല്ലാം,
ആ സ്നേഹം എവിടെന്നോ എന്നെ തലോടും പോലെ...
നിനക്കായി ഉറങ്ങാതിരുന്ന രാത്രികളിൽ
അറിഞ്ഞു ഞാൻ ആ സഹനങ്ങളെ...
മാതൃത്വത്തിൽ ഒളിച്ചുവെച്ച ത്യാഗങ്ങളെ...
നിൻ ചൂടിൽ ഞാനറിയുന്നു എൻ അമ്മയെ,
അറിയാതെ മന്ത്രിക്കുന്നു... **'അമ്മ'** എന്ന്.

Anvi Maria Joy

GEN. ALPHA'S SECRET CODE TO SAINTHOOD

Abel Mathew Joseph

While I was preparing for my First Holy Communion, Sister told our class something that felt impossible: "You must all strive to become saints."

At the time, my idea of a saint was very specific. I pictured people from hundreds of years ago who had sacrificed everything for God. I pictured them wearing long, holy robes, living in convents or monasteries, and spending every moment in prayer or helping the poor without ever doing anything wrong. Belonging to the Gen. Alpha, who occasionally fought with siblings, made human mistakes, and relished football and Roblox almost round the clock, sainthood felt like a distant dream. I was someone who loved my gadgets, my friends, and my modern lifestyle. The path to heaven looked to be reserved only for the "chosen people" who lived ascetic lives far from worldly things and the noise of society.

That's when I came across the powerful words of Pope St. John Paul II: "Do not be afraid to be the saints of the new millennium." It was a beautiful invitation, but I still wondered: how does a child in the 21st century actually do that?

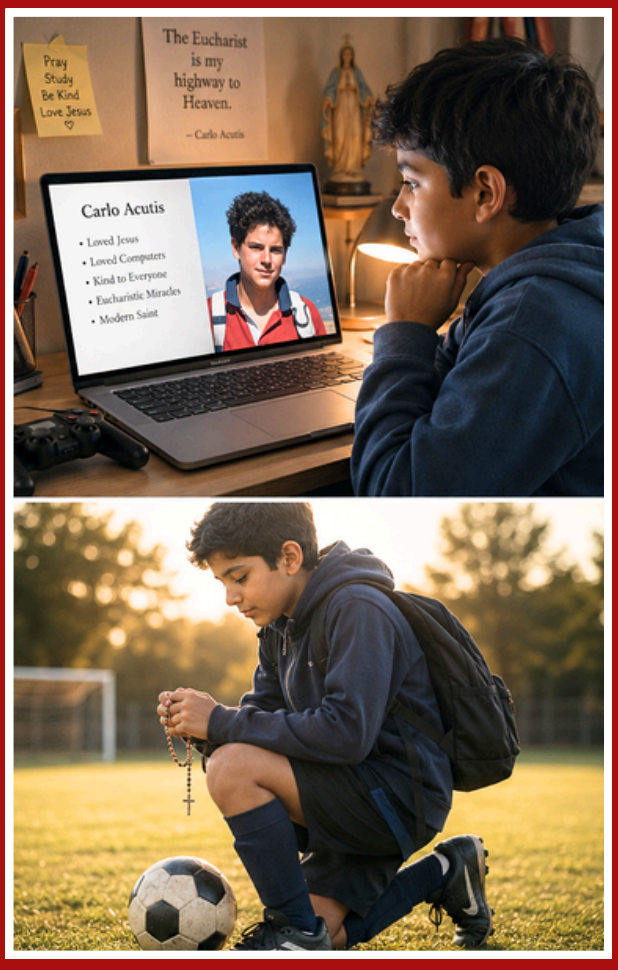
Everything changed when I discovered Carlo Acutis.

When I first saw a picture of Carlo, I had to look twice. He was not wearing a tunic; he was wearing a Nike pullover, jeans, and sneakers; just like me. He liked PlayStation, he was a bit of a computer geek, and he had a head full of messy, curly hair. Seeing him was a revelation. I finally understood that I, too, could become a saint while living in society exactly as I am.

Carlo Acutis was born in 1991 in Italy. He grew up in a regular family, just like many children today. He liked football, video games, and computers. He had friends, went to school, and enjoyed his life. On the outside, nothing seemed unusual about him. But on the inside, Carlo had a deep love for Jesus.

From a young age, Carlo made a simple but powerful choice: he wanted God to be the center of his life. He started attending Mass regularly and loved praying, especially before the Eucharist. He often said that the Eucharist was his "highway to heaven." For him, Jesus in the Blessed Sacrament was the most important part of his day.

What makes Carlo even more special is how he used his talents. He loved computers and taught himself coding when he was still very young. Instead of using technology only for games or fun, he used it to do something meaningful. He created a website that collected and explained Eucharistic miracles from around the world. He wanted people to know more about Jesus by leveraging the tools of the modern world.

Carlo also lived a simple and kind life. He helped classmates who were bullied, shared his time with others, and tried to include everyone. He believed that even small acts of kindness mattered to God. He once said that we are all born as originals, but many people end up as photocopies. He wanted to be his true self with God, not just follow the crowd.

When Carlo was 15 years old, he fell seriously ill with leukemia. Even in pain, he did not lose hope or faith. He offered his suffering to God and stayed peaceful. He said that he was happy to go to heaven because he had not wasted his life. Soon after, he passed away quietly.

For Gen. Alpha children like me, Carlo's life feels like a secret map. It tells us that we do not need to escape the modern world to become holy. Instead, we are invited to transform it. We can choose kindness in school, honesty online, discipline in studies, and love in our families. We can pray even while living busy lives, and use our talents; art, music, coding, sports, and more—to bring joy to others.

Carlo teaches us that sainthood is a journey of small choices made with great love. If he could become a saint with a smartphone in his pocket, then every Gen. Alpha child can walk the same path by letting God shine through their everyday lives.

His life reminds us that every small act of love becomes a step toward heaven when it is offered to God with sincerity and joy. It encourages Gen. Alpha children to live their faith boldly in school, at home, and even in digital spaces. Holiness is not a distant dream anymore, but a living reality that is well within the reach of every young heart today. With prayer, the sacraments, love, and courage in daily life, each moment becomes an opportunity to grow closer to God.

Tears of Love

It was the tenth day of silence,
The pending reality had no pretence,
All that kept them grounded in hope
Was the machine's rhythmic beep.

Pedro found himself floating among the clouds,
Awed by the grace of a hundred white doves.
Dwarfed by the glistening gates so pearly,
Peter chided him for being a tad too early.

Arms stretched out in earnest prayer,
Pedro cried out loud, "Lord, I'm here!"
A heavenly voice echoed from another realm,
What if I tell you this is just a dream?

I've seen your works, I am indeed pleased,
Open your eyes, see what you've missed.
Covered by a cloud of doves airborne,
He no longer felt all alone.

Each heartbeat of his felt like a tremor,
Pedro slowly started drifting out of stupor.
Faint voices started ringing in his ears,
Some of them he hadn't heard in years.

Even before he could open his eyes to see,
His heart knew what had to be.
Filled with both remorse and unbridled joy,
He was ready to live, to die another day.

At Cana the Lord turned water into wine,
To this family he gifted tears divine,
Tears that washed away hate and spite,
So that they may love each other with all their might!

Job K Joseph

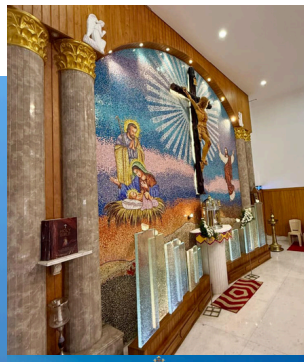
MORE THAN A PLACE OF PRAYER:

WHAT THE CHURCH COMMUNITY QUIETLY GAVE ME

Ajesh Tom Joseph

It All Started with a Reluctant "Yes"

Everything changed the evening our Assistant Vicar at the time, Fr Jinto Mathew, asked us to put together an 8-member team for the men's "Margam Kali" for the parish feast. We had every reason to say why we were not the right fit. When the task of coordinating fell to me, I had to come out of my shell — gently persuading each person and convincing them to stay. Slowly and steadily, we found our footing — and performed.

For years before that, I was just a churchgoer — attending Mass and leaving, telling myself I was busy, that people who participated actively in church life were simply different from me. I didn't realise what I was missing — not just the events, but a whole dimension of living I had never allowed myself to enter.

What followed was performances in the years that followed — an Onam dance, Kaikottikali, dances during Christmas and perunnal. New friendships and connections grew and flourished from these groups. I also gratefully remember the committed teachers who trained us , for their patience and time — and for their ability to see the group whole, visualise the steps, and make us practise again and again until the muscle memory took over.

Friendships You Cannot Plan

The book on the Japanese concept of "Ikigai" speaks of being part of something larger than oneself, and cites the people of Okinawa — who belonged to some of the world's longest-living communities. They did not merely eat well or exercise — they maintained deep, consistent human connection throughout their lives

The WhatsApp groups we created for rehearsal coordination soon became something else entirely — spaces for sharing jokes, suggestions, and conversations where no one judged and everyone felt free to speak. We laughed for weeks about our missteps on stage. The group was wonderfully diverse — people from all walks of life, somehow sharing the same energy. Later, offshoots of the group formed around specific interests: bike trips, family get-togethers, holidays abroad. Surprise birthday surprises followed. And then came bigger responsibilities.

Leadership Learned Without a Classroom

There is a concept in management called leading without authority. It is the ability to bring people together and get things done when you have no power to demand anything. It rests on the quality of your idea, the trust you have built, and gentle persuasion. Things become possible when people know who you are. Parish communities are exactly like this — and so was my experience when I was nominated to the executive committee of Pithruvedi last year. Every initiative we ran required these skills.

As a team, we organised a career coaching session for students at the church with a well-known career coach; a business expo for parish-based businesses; a solidarity day alongside the youth of the church against Christian persecution across the world; snack stalls; food arrangements for more than 1,500 people during the annual church celebrations. I was also part of the fund-raising team for Onam celebrations, meeting sponsors. It demanded long discussions, careful planning, budget management, and the delicate art of managing expectations — none of which came from a textbook. All of this was different from anything our corporate lives had prepared us for — and all of it was done while managing our professional and family responsibilities alongside. None of it was taught. It was learned by doing — alongside people who trusted each other toward a common goal.

Being part of all this has opened up opportunities I never expected — to network, to understand different businesses, to hold different viewpoints, to organise, and to lead a crowd.Every successful event encouraged us to try something bigger and new. We are currently coordinating a 100-member Holy Land Pilgrimage for October. Throughout, we have had the wholehearted support of our parish priest Fr Thomas, the trustees, and the senior members of the church.

Confidence Is Built Through Attempt

I did not dance at school or college. Self-consciousness and shyness had kept me firmly in my seat for the first four decades of my life. That reluctant "Yes" I gave the priest became the first step of something I am still walking. Psychologists call this self-efficacy — the belief in your own ability to handle difficult things. It is built through attempting things that slightly frighten you. One uncomfortable Yes at a time. Each time, the belief grows — quietly, steadily, compounding.

Seeing the impact on others is its own reward — and the motivation to keep going. A parish entrepreneur found a new client through a connection made at our Business Expo. A young person found career direction through our coaching session. A family found travel companions for a trip they had been putting off for years. It happened because people who trusted each other were in the same room for long enough. My family also saw a version of me through all this that no office ever brought out. More than anything, that feels like the real gift.

Networks Are Built on Trust

Sociologist Mark Granovetter discovered that our best opportunities — jobs, ideas, introductions — come not from close friends, but from the wider people we loosely know and trust, those living in worlds different from ours. He called it "the strength of weak ties."

Our church community is exactly this kind of network. Different backgrounds, different generations, different professions. But all of them are gathered in church week after week, year after year. The common ground is already established. The trust is already there. What many of us fail to do is go that extra mile beyond the Sunday Mass. A network builds new networks.

Why the Church Community Is Different

Community life in modern society is quietly collapsing. The effects are devastating — on health, on happiness, and even on democracy. But deep social bonds are still being formed in religious communities, regularly. It is not the religion itself — it is the practice of regular gathering, of serving together, of showing up for one another. It protects people from loneliness, gives them purpose, and builds the confidence to face whatever comes.

An Invitation

Many of us are spiritually present and humanly absent in church. Until you cross that line, you will not know what you have been missing. If you recognise yourself in these words, here is my only advice. The community you are looking for already exists. It was once full of people who were also sitting quietly in the back. They were also thinking that they were not the type. They said Yes one day — and never once regretted what followed. You don't need a special talent or a free calendar. Just one activity to start with, and the willingness to stay a little longer than usual.

Finally, What Stays with You

What I carry from all of this is not a certificate or a title. But something quieter. It is the memories carried forward, the laughter revisited, and the quiet sense that small actions have the power to change someone's day — perhaps even their direction. Ikigai speaks of finding the intersection of what you love, what you are good at, what the world needs, and what gives you meaning. Though I did not find all four in one moment, I found them slowly — in a church hall, on bike rides, during trips, around planning tables, in the middle of a dance rehearsal. They were here all along. I just had to stay.

PRIDE WEALTH
wealth creation and protection

PRIDE WEALTH MANAGEMENT LLP

www.pridewealth.co.in

- PORTFOLIO MANAGEMENT SERVICES
- RETIREMENT PLANNING & ADVICE
- INSURANCE & INVESTMENT
- DEMAT SERVICES
- EQUITY & MUTUAL FUNDS
- FIXED INCOME

9845423421

080 29795145

9606527421

service@pridewealth.co.in

Our Services

- GST Registration and return filing Company, LLP,
- Partnership Firm Registration
- Accounting and book keeping
- PAN & TAN Services TDS return E-filing
- Income tax return filing
- Auditing and Assurance

Office Address:
Hemachandra Complex, 1st floor, Begehalli, Bannerghatta , Jigani Main Road, Bangalore 560105

THE INVISIBLE CHILDREN

Alphonsa Ann Antony

We live in a society where many children face discrimination, neglect, cruelty and more. The lives of children living on the streets are defined by a constant and exhausting cycle of survival. There are many reasons why they end up on the streets. The main problem or the reason is poverty. Sometimes the parents are unable to provide for themselves and their children. So, the children sometimes end up on the streets, either with their parents or without parental care.

Some children collect scrap metal or other plastic and other recyclable materials to earn a small income and support their families. They often come up with small informal works like cleaning the roads or public restrooms to earn money. They usually provide as much as they can for their family.

Life on the street is a continuous battle for survival. They face many health issues such as skin diseases, respiratory issues from pollution and malnutrition. They lack clean water, a safe place to sleep, and proper food to eat. There are also many orphans who end up on the streets.

To survive, they often form close bonds with other children in similar situations, creating a sense of family and support. These groups provide them with protection, resource sharing and emotional support.

There are many ways in which we can help. We can provide them with our old yet good clothes, toys, water and food. Many children on the street lack education. The children from our Church can donate our old but in good condition textbooks, notebooks and stationeries. The church could also organize weekly sessions to help children develop basic reading and writing skills and spend time reading stories with them.

There are many kids with poor health and often malnutrition. We can provide them with small bags containing soap, toothbrush, towels, a bottle of water and snacks like biscuits and nuts.

The Invisible Wall

By giving them food and clean water, we care for their physical health. We should also care for their emotional well-being and dignity.

In our day-to-day lives, we often see many such children living or working on the streets and our reaction is automatic. We may pull our bags or anything we are carrying closer to us; we avoid eye contact and sometimes we cross the road distancing ourselves from them. By doing this, we unintentionally send a message to these kids that they are dangerous, invisible or somehow less worthy than human.

This stigma is a very heavy burden for a child to carry. Imagine being eight or nine years old and feeling as though the world sees you as a shadow or a threat to society. The emotional scar of being ignored, or rejected is often deeper than the pain of hunger and poverty.

Helping them starts long before we open our wallets. It starts with how we look at them. True support and help start with a simple act of acknowledgement. Instead of just giving them money and food, give them a gentle smile and a hello. It sends them a message which says that they matter and that they are seen.

Let's not forget that every human being is precious. Although their life situations are different, we all live in the same society.
Let our eyes be opened to see them.
Let our hearts be opened to love them
And let our hands be extended to help them.

Rini Antony

നിഴൽ മായുന്ന വഴിയമ്പലം

അറബിക്കടൽ ഇന്ന് ഇരമ്പിയത് മരണത്തിന്റെ തണുപ്പുപേറി ആയിരുന്നു. ഓരോ തിരമാലയും കരയിലേക്ക് ആഞ്ഞടിക്കുമ്പോൾ അത് ജോർജിനെ മാടിവിളിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. നഗരത്തിന്റെ കൃത്രിമമായ വെളിച്ചങ്ങളിൽ നിന്നും അർത്ഥശൂന്യമായ തിരക്കുകളിൽ നിന്നും ഒളിച്ചോടി ഈ വിജനമായ മണൽപ്പരപ്പിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ, ജോർജിന്റെ ഉള്ളിൽ ശൂന്യതയുടെ ഒരു വലിയ ഗർത്തം രൂപപ്പെട്ടിരുന്നു.

ആ ഗർത്തത്തിൽ പഴയ വിജയങ്ങളുടെ ഓർമ്മകൾ കരിനിഴലുകളായി ആടി. ഒരു കാലത്ത് വിജയത്തിന്റെ കൊടുമുടിയിൽ നിന്നിരുന്ന മനുഷ്യൻ ഇന്ന് കടൽക്കാറ്റേറ്റ് തകർന്നു നിൽക്കുന്നു. തന്റെ പതനം കണ്ട് ആസ്വദിക്കുന്ന ശത്രുക്കളുടെ ചിരിയും, തന്നെ തള്ളിപ്പറഞ്ഞ ബന്ധുക്കളുടെ മുഖങ്ങളും അയാളുടെ മനസ്സിനെ ഒരു തീകുണ്ഡം പോലെ പൊള്ളിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു.

അയാൾ തന്റെ കാലടികൾ മണലിൽ ആഴ്ത്തി. തകർന്നുപോയ ബിസിനസ്സ് സാമ്രാജ്യം വെറുമൊരു സാമ്പത്തിക തകർച്ചയായിരുന്നില്ല; അത് അയാളുടെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ തന്നെ പതനമായിരുന്നു. സ്നേഹത്തിന്റെ തണൽ നൽകുമെന്ന് കരുതിയ ഭാര്യ മിനിയും, സ്വന്തം രക്തമായ മക്കളും അയാളെ ഒരു പഴയ യന്ത്രം എന്നപോലെ പുറന്തള്ളിയിരിക്കുന്നു. പണമില്ലാത്ത ജോർജ് അവർക്ക് വെറുമൊരു ഭാരമായിരുന്നു.

ജീവിതം ഇത്രകാലം പടുത്തുയർത്തിയ ഒരു ചീട്ടുകൊട്ടാരം പോലെ നിമിഷനേരം കൊണ്ട് തകർന്നടിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആഡംബര കാറുകളും ബംഗ്ലാവുകളും ബിസിനസ്സ് പാർട്ടികളും നിറഞ്ഞ ലോകത്ത് നിന്ന് പെട്ടെന്ന് ഇരുട്ടിലേക്ക് വീണതുപോലെ. പണ്ട് രാത്രികളിലെ വർണ്ണശബളമായ പാർട്ടികളിൽ തനിക്ക് ചുറ്റും നിന്ന സ്തുതിപാഠകരുടെ മുഖങ്ങൾ ഇന്ന് ഓർക്കുമ്പോൾ അയാൾക്ക് വെറുപ്പ് തോന്നി. അവരെല്ലാം തന്റെ പണമെന്ന കനലിലെ ഈയാംപാറ്റകളായിരുന്നു എന്ന് അയാൾ ഇന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നു.

കടൽത്തിരകൾ ഭയങ്കരമായ ഗർജനത്തോടെ കാലുകളെ തൊട്ടുരുമ്മി കടന്നുപോകുമ്പോൾ, ആ തണുപ്പ് അയാളുടെ ആത്മാവിലേക്ക് അരിച്ചുകയറി. ലോകം തന്നെ തോൽപ്പിച്ചുവെന്നും, ഇനി ബാക്കിയുള്ളത് ഈ ആഴക്കടലിന്റെ നിശബ്ദത മാത്രമാണെന്നും ഉറപ്പിച്ച് അയാൾ ആഴങ്ങളിലേക്ക് നടക്കാൻ തയ്യാറെടുത്തു. ജീവിതത്തിലെ എല്ലാ പോരാട്ടങ്ങളും അവസാനിച്ചുവെന്നും ഈ വലിയ നീലക്കടൽ തന്നെ ഏറ്റുവാങ്ങുമെന്നും അയാൾ വിശ്വസിച്ചു.

ആഴങ്ങളിലേക്ക് നടക്കാൻ ഒരുങ്ങുമ്പോഴാണ്, അല്പം അകലെ തന്റെ ചെറിയ വഞ്ചിക്ക് അരികിൽ നിൽക്കുന്ന ആ മുക്കുവനെ അയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചത്. ഇരുട്ടിലും ആ മനുഷ്യന്റെ കണ്ണുകൾ ജോർജിനെത്തന്നെ നോക്കുകയായിരുന്നു. ആ നോട്ടം ഒരു തടസ്സമായി ജോർജിന് തോന്നി. കരിങ്കല്ലിൽ കൊത്തിയതുപോലെയുള്ള ആ രൂപം പ്രകൃതിയുടെ ഒരു കാവൽക്കാരനെപ്പോലെ അവിടെ നിലയുറപ്പിച്ചിരുന്നു.

"ഇയാളൊന്ന് പോയി കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ..." ജോർജ് പല്ലുകൾ കടിച്ച് സ്വയം മന്ത്രിച്ചു. ആത്മഹത്യ ചെയ്യാൻ പോലും തനിക്ക് സ്വകാര്യത ലഭിക്കുന്നില്ലല്ലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ അയാൾക്ക് അമർഷം തോന്നി. പണമുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ ആയിരങ്ങൾ ചുറ്റുമുണ്ടായിരുന്നു, എന്നാൽ ഇന്ന് മരിക്കാൻ പോലും ഈ കടൽത്തീരം പങ്കിടേണ്ടി വരുന്നു. ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഏകാന്തത അനുഭവപ്പെടുന്നത് ജനക്കൂട്ടത്തിന് നടുവിലല്ല, മറിച്ച് സ്വന്തം എന്ന് കരുതിയവർ നമ്മളെ അപരിചിതരായി കാണുമ്പോഴാണ് എന്ന് അയാൾ നൊമ്പരത്തോടെ മനസ്സിലാക്കി.

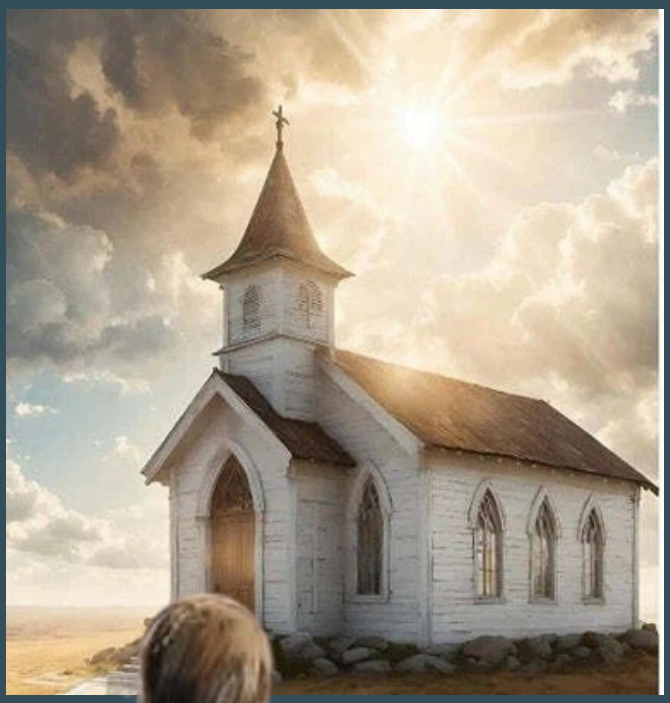
"സാറേ, നേരം ഒരുപാട് വൈകി. കടൽ ഇന്ന് പതിവിലും കൂടുതൽ ഇരമ്പുന്നുണ്ട്. അക്കരെയെങ്ങും വെളിച്ചമില്ല." ആ മുക്കുവന്റെ ശബ്ദത്തിൽ കരുണയുണ്ടായിരുന്നു. അതൊരു മുന്നറിയിപ്പായിരുന്നില്ല, മറിച്ച് മനം മടുത്ത് നിൽക്കുന്ന ഒരുവനോടുള്ള പ്രകൃതിയുടെ സാന്ത്വനമായിരുന്നു.

എന്നാൽ ജോർജ് മറുപടി പറയാതെ ദൂരേക്ക് നോക്കി. അയാളുടെ മനസ്സിൽ പഴയ ബിസിനസ്സ് മീറ്റിംഗുകളും, ലാഭനഷ്ടങ്ങളുടെ കണക്കുകളും, ഭാര്യയുടെയും മക്കളുടെയും ക്രൂരമായ വാക്കുകളും വീണ്ടും അലയടിച്ചു. "നിങ്ങളുടെ ഈ പരാജയം ഞങ്ങൾക്ക് നാണക്കേടാണ് പപ്പാ," എന്ന മൂത്ത മകന്റെ വാക്കുകൾ ഒരു ഈർച്ചവാളുപോലെ ഉള്ളിൽ മുറിവേൽപ്പിച്ചു. അവരെ മുകളിലേക്ക് വളർത്താൻ പപ്പാ എത്രമാത്രം കഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു എന്ന് തന്റെ മക്കൾക്ക് അറിയുമായിരുന്നില്ല.

"ഇയാൾ പോയിക്കിട്ടട്ടെ... എന്നിട്ട് വേണം എനിക്ക് എന്റെ അവസാന യാത്ര തുടങ്ങാൻ," ജോർജ് മനസ്സിൽ ഉറപ്പിച്ചു. അയാൾ മണലിൽ ഇരുന്നു, ആ മുക്കുവൻ ഇരുട്ടിലേക്ക് മറയുന്നതും കാത്ത്.

തനിക്ക് എവിടെയാണ് തെറ്റിയത്? ചതിയും വഞ്ചനയും നിറഞ്ഞ ഈ ലോകത്ത്, താൻ വിശ്വസിച്ച് കൂടെ നിർത്തിയവരൊക്കെ തന്നെ ചതിക്കുകയാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ ഏറെ വൈകി. കൂടെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചവരും, കൈ കൊടുത്ത് കരാറുകളിൽ ഒപ്പിട്ടവരും അയാൾ തകർന്നപ്പോൾ ആദ്യം കല്ലെറിഞ്ഞവരായി മാറി. അയാൾക്കെല്ലാത്തിനോടും ദേഷ്യം തോന്നി, താനൊരു തികഞ്ഞ പരാജയം തന്നെ എന്ന് അയാൾ വീണ്ടും ഉറപ്പിച്ചു. ബിസിനസ്സിലെ ഗൂഢാലോചനകളും, സ്വന്തം വിശ്വസ്തരുടെ പിന്നിൽ നിന്നുള്ള കുത്തുകളും അയാളെ തളർത്തിയിരുന്നു. പരാജയപ്പെട്ടവന്റെ മുന്നിൽ ന്യായവാദങ്ങൾക്ക് പ്രസക്തിയില്ലെന്ന് അയാൾക്ക് അറിയാമായിരുന്നു.

പെട്ടെന്ന്, ദൂരെ നിന്ന് ഒരു പള്ളിമണിയുടെ നാദം കടൽക്കാറ്റിലൂടെ ഒഴുകിവന്നു. ആ ശബ്ദം അയാളുടെ ഉള്ളിലെ ആ പഴയ അൾത്താര ബാലനെ തൊട്ടുണർത്തുകയായിരുന്നു. അത് ഗ്രാമത്തിലെ പഴയ പള്ളിയിലെ മണിമുഴക്കം പോലെ തോന്നി. ഓർമ്മകൾ അവനെ ആ പഴയ കുഞ്ഞു വീട്ടിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.

മൂന്ന് വയസ്സുള്ളപ്പോൾ അപ്പൻ നഷ്ടപ്പെട്ട ജോർജിന്, അമ്മയായിരുന്നു ലോകം. പള്ളിയിലെ അൾത്താര ബാലനായി വെള്ള വസ്ത്രം ധരിച്ച് അച്ചന്റെ പിന്നിൽ നിൽക്കുമ്പോൾ തന്റെ ജീവിതം ഇത്രമേൽ കളങ്കിതമാകുമെന്ന് അവൻ സ്വപ്നത്തിൽ പോലും കരുതിയിരുന്നില്ല. കുന്തിരിക്കത്തിന്റെ ഗന്ധവും അൾത്താരയിലെ മെഴുകുതിരി വെളിച്ചവുമായിരുന്നു അവന്റെ ആദ്യത്തെ ലോകം. പരിശുദ്ധമായ ആ പഴയ കാലം അയാളുടെ കണ്ണുകളെ ഈറനണിയിച്ചു. സ്കൂളിലെ ഓരോ വിജയവും അവൻ അമ്മയുടെ കാൽക്കൽ സമർപ്പിച്ചു. ആ പാവം സ്ത്രീയുടെ പ്രാർത്ഥനകളുടെ ഫലമെന്നോണം പള്ളിയിലെ ഒരു വലിയ മനുഷ്യൻ അവന്റെ

ഉപരിപഠനം ഏറ്റെടുത്തു. വിജയങ്ങൾ ഒന്നിനുപുറകെ ഒന്നായി വന്നപ്പോൾ, ജോർജ് ഗ്രാമത്തെയും ആ പള്ളിയെയും മറന്നുതുടങ്ങി. നഗരത്തിന്റെ പളപളപ്പും മൾട്ടി നാഷണൽ കമ്പനിയിലെ ഉയർന്ന ശമ്പളവും അവനെ ഒരു യന്ത്രമാക്കി മാറ്റി. ഓരോ പ്രമോഷനും കിട്ടുമ്പോൾ അവൻ അമ്മയ്ക്ക് പണം അയച്ചുകൊടുത്തു, പക്ഷേ കാണാൻ പോയില്ല.

സ്വന്തമായി ബിസിനസ്സ് തുടങ്ങിയതോടെ തിരക്കുകൾ പത്തിരട്ടിയായി. സമ്പന്നനായ ഒരു വ്യവസായിയുടെ മകളെ വിവാഹം കഴിച്ച്, നഗരത്തിലെ പ്രമുഖനായി മാറിയപ്പോൾ താൻ ജീവിതം കീഴടക്കി എന്ന് അവൻ അഹങ്കരിച്ചു. തന്റെ വേരുകൾ മണ്ണിലാണ് എന്ന സത്യം മറന്ന് അയാൾ ആകാശത്തോളം ഉയരാൻ ആഗ്രഹിച്ചു.

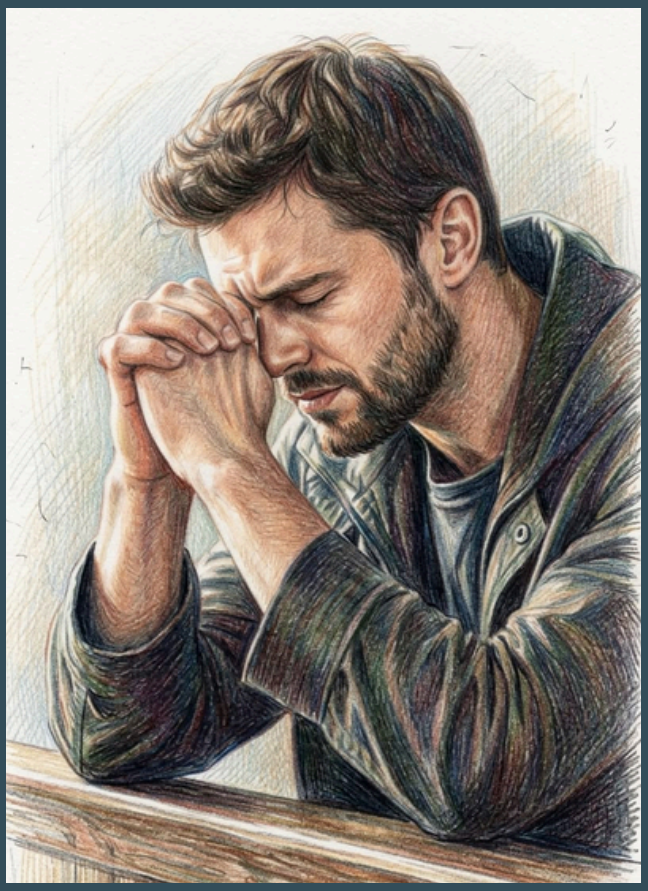
എന്നാൽ ആ വിജയത്തിനിടയിൽ അവൻ അമ്മയെ മറന്നുപോയി. പള്ളിമണിയുടെ നാദം കേൾക്കാത്ത, മെഴുകുതിരി വെളിച്ചമില്ലാത്ത നഗരത്തിലെ രാത്രികളിൽ അവൻ ആത്മാവിനെ വിറ്റു പണം സമ്പാദിച്ചു. ഒടുവിൽ അയൽക്കാരുടെ കൈകളിൽ കിടന്ന് ആ അമ്മ മരിക്കുമ്പോൾ, അന്ത്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യാൻ പോലും ജോർജ് എത്തിയില്ല. "അമ്മയ്ക്ക് സുഖമില്ല ജോർജ്, ഒന്ന് വരണം" എന്ന് ഇടവക വികാരി ഫോണിലൂടെ പറഞ്ഞപ്പോൾ, ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട മീറ്റിംഗിന്റെ തിരക്കിലായിരുന്നു അവൻ. ഒടുവിൽ അമ്മ മരിച്ച വാർത്തയറിഞ്ഞിട്ടും, ബിസിനസ്സിലെ പ്രതിസന്ധികൾ കാരണം അവൻ ഗ്രാമത്തിലേക്ക്

പോയില്ല. പള്ളിയിൽ പോകുന്നത് നിർത്തി, ദൈവത്തെയും വിശ്വാസത്തെയും അവൻ ബിസിനസ്സ് ഫയലുകൾക്കിടയിൽ കുഴിച്ചുമൂടി. ആ പാവം അമ്മയുടെ അവസാനത്തെ വിളി കേൾക്കാൻ ഈ മകന് കഴിഞ്ഞില്ല എന്ന ബോധം അയാളെ ആകെ പിടിച്ചുലച്ചു.

ഇന്ന് എല്ലാം തകർന്നിരിക്കുന്നു. ആഡംബരത്തിന്റെ ചുവരുകൾ ഇടിഞ്ഞുവീണു. പണവും പ്രതാപവും പോയപ്പോൾ മക്കളും ഭാര്യയും അവനെ വെറും പാഴ്വസ്തുവായി കണ്ടു. കടൽത്തീരത്ത് നിൽക്കുമ്പോൾ ജോർജ്ജ് ആ സത്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞു—താൻ നേടിയതൊക്കെയും വെറും നിഴലുകളായിരുന്നു. സ്നേഹത്തിന്റെ തണലില്ലാത്ത, ആർദ്രതയില്ലാത്ത വിജയങ്ങൾ. സ്വന്തം ആത്മാവിനെ പണയം വെച്ച് അയാൾ പടുത്തുയർത്തിയതൊന്നും ഇന്ന് കൂടെയില്ല. ഓരോ പൈസയും അയാളുടെ ഹൃദയത്തെ കല്ലുപോലെ കടുപ്പമേറിയതാക്കിയിരുന്നു. ഒടുവിൽ പ്രകൃതി തന്നെ അയാളെ ജീവിതത്തിന്റെ പരുക്കൻ യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞു.

അയാൾ പെട്ടെന്ന് എഴുന്നേറ്റു. തന്റെ വിലകൂടിയ ബ്രാൻഡഡ് കോട്ടും ഷൂസും ആ മണൽപ്പരപ്പിൽ ഊരിയെറിഞ്ഞു. ഒരു കാലത്ത് അഭിമാനത്തോടെ ധരിച്ചിരുന്ന ആ വസ്ത്രങ്ങൾ ഇപ്പോൾ അയാൾക്ക് തന്റെ പാപങ്ങളുടെ ഭാരമായി തോന്നി. അയാൾ തിരിഞ്ഞു നടന്നു. കടലിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്കല്ല, മറിച്ച് തന്റെ പഴയ ഗ്രാമത്തിലേക്ക്. മരിക്കാനല്ല, മറിച്ച് തന്റെ വേരുകൾ എവിടെയായിരുന്നു എന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ. ആ നടത്തത്തിൽ ഒരു നിശ്ചയദാർഢ്യമുണ്ടായിരുന്നു. കടൽ പിന്നിലേക്ക് വലിയുകയായിരുന്നു. മുക്കുവൻ അയാളെ നോക്കി തന്റെ വഞ്ചിയിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു. മരണത്തിന്റെ തീരത്ത് നിന്ന് അയാൾ ജീവിതത്തിന്റെ വഴിയിലേക്ക് കാൽവെച്ചു.

ദിവസങ്ങൾ നീണ്ട യാത്രയ്ക്കൊടുവിൽ അവൻ ആ പഴയ പള്ളി മുറ്റത്തെത്തി. നഗരത്തിലെ കോലാഹലങ്ങളില്ലാത്ത, ശാന്തമായ ഇടം. വർഷങ്ങൾക്കിപ്പുറം ഗ്രാമം കുറെ മാറിയിരുന്നെങ്കിലും പള്ളിമുറ്റത്തെ ആ വലിയ മരം ഇപ്പോഴും പഴയപടി നില്പുണ്ട്. അവിടെ കല്ലറകൾക്കിടയിൽ തന്റെ അമ്മയുടെ കുഴിമാടം അവൻ കണ്ടെത്തി. പുല്ലുപിടിച്ച ആ കല്ലറയ്ക്ക് മുന്നിൽ ജോർജ്ജ് മുട്ടുകുത്തി വീണു. പണ്ട് അൾത്താരയിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നതുപോലെ കൈകൾ കൂപ്പി അവൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. അൾത്താരയിൽ നിന്ന് ഒഴുകിവന്ന കുന്തിരിക്കത്തിന്റെ ഗന്ധവും ദൂരെയുള്ള പ്രാർത്ഥനകളും അവനെ പഴയ ആ കൊച്ചു ബാലനാക്കി മാറ്റി. ഹൃദയം നുറുങ്ങിയ ഒരു മകനായി അവൻ അവിടെ ഇരുന്നു. മാപ്പപേക്ഷിക്കാൻ പോലും അർഹതയില്ലാത്ത തന്നോട് അമ്മ ക്ഷമിക്കുമെന്ന് അയാൾ കരുതി

ആകാശത്ത് അപ്പോൾ നക്ഷത്രങ്ങൾ തെളിഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരുന്നു. അപ്പന്റെയും അമ്മയുടെയും സാമീപ്യം ആ കാറ്റിൽ അയാൾ അനുഭവിച്ചു. ലോകം അവനെ തോൽപ്പിച്ചിരിക്കാം, ബിസിനസ്സ് സാമ്രാജ്യങ്ങൾ തകർന്നിരിക്കാം, പക്ഷേ അമ്മയുടെ ചാരെ, ആ പഴയ ദൈവത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ താൻ തോറ്റിട്ടില്ലെന്ന് അവന് തോന്നി. പണത്തിന്റെ അളവുകോലുകൾ ഇല്ലാത്ത ആ ഇടം അയാൾക്ക് സമാധാനം നൽകി. ആ പള്ളിമുറ്റത്തെ തണുത്ത കാറ്റ് ഒരു തലോടലായി അവന്റെ മുടിയിഴകളിൽ പടർന്നു. വഴിതെറ്റിയ മകൻ തിരികെ എത്തിയിരിക്കുന്നു. ജീവിതം തുടങ്ങേണ്ടത് നഗരത്തിലെ ആഡംബരങ്ങളിലല്ല, മറിച്ച് ഈ ശാന്തതയിലാണെന്ന് അവൻ മനസ്സിലാക്കി. മുറിഞ്ഞ ഹൃദയവുമായി നിൽക്കുന്നവനെ ചേർത്തുപിടിക്കുന്ന ഈ ഇടമാണ് എന്റെ തട്ടകം എന്ന് അയാൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

ഓരോ പള്ളിമണി മുഴക്കവും അവനോട് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു, "നീ ഒറ്റയ്ക്കല്ല." ഇരുട്ടു നിറഞ്ഞ ജീവിതത്തിലേക്ക് ഒരു പുതിയ പ്രകാശത്തിന്റെ കിരണം കടന്നു വരുന്നത് പോലെ അയാൾക്ക് തോന്നി. പരാജയപ്പെട്ടത് ജോർജ്ജ് എന്ന വ്യവസായിയാണ്, പക്ഷേ വിജയിച്ചത് ജോർജ്ജ് എന്ന മനുഷ്യനാണ്. ഇനി ബാക്കിയുള്ള ജീവിതം മറ്റുള്ളവർക്കായി, ഒരു നന്മയായി ജീവിക്കാൻ അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. ദൂരെയുള്ള പ്രാർത്ഥനകളുടെ ഈണം അയാൾക്ക് ചുറ്റും ഒരു സംരക്ഷണ കവചമായി മാറി. വഴിവിളക്കുകൾ തെളിഞ്ഞപ്പോൾ, പള്ളിയമ്പലത്തിന്റെ തിരുമുറ്റത്ത് ആ മകൻ പുതിയൊരു മനുഷ്യനായി പരിണമിച്ചു.

Sara Maria Nixon

The Unforeseen Samaritan

‘Another day of school, another day in Hell.’ Beverly thought to herself as she stepped inside the classroom. Deep down, however, a stubborn part of her silently hoped that at least one day would be normal. Yet, she knew it was merely wishful thinking; each day felt like a thread being tugged tighter and tighter, fraying a little more every time. She automatically moved towards her desk, not bothering to slow down or make eye contact with anyone around.

And regrettably, she was proven correct yet again.

Beverly paused in front of her desk, staring down quietly at her textbooks and notebooks scattered across it; scratched down roughly with a pen till the pages tore, vandalized, and defaced with slurs. Everything felt numb for a single moment as she engulfed it all in. The limited world around her was motionless, but her mind was accelerating. Her eyes were locked onto the desecrated pages, reading each individual barb and slur, unable to turn her gaze away. She wanted to yell, to retort, to demand, to say something—anything—but it was futile, for she couldn't mutter a single word. Her body felt too stiff, heavy, and unable to move as her chest tightened.

“Oh? My bad, Beverly. I thought those books belonged to a pig. I really didn't mean to do that.”

A familiar saccharine voice, accompanied by snickering, suddenly pierced through her mind, bringing her back to her senses as she set her sights on an all-too-familiar constant: Nicole. A few students snorted quietly while others slowly stopped conversing to observe. Some looked away in hopes of ignoring it or out of fear of getting involved, believing someone else would interfere. The rest shared guilty glances, yet remained in their seats out of self-preservation. Either way, nobody stepped forward.

Beverly clenched her fists and stepped forward, but as soon as she opened her mouth to speak;

Clunk - Clunk - Clunk
The sound of heels clicking against the wooden floor echoed through the classroom. A teacher was arriving. The class immediately quieted down and sat up straighter instinctively. Beverly, too, swallowed her anger and quickly sat down in her seat, knowing better than to cause a scene. Nicole and her friends shared triumphant smirks with each other as they sat down as well.

The rest of the day passed by in a blur: half-hearted lectures from teachers, borrowed notes, subdued whispers and sniggering from behind, mocking or sympathetic glances, and papers thrown at her desk when the teacher wasn't looking. Either way, most eyes were on her. Beverly didn't bother to open the chits and read what was inside. By the end of the day, she kept her head down low, watching her watch and counting down the minutes till this could all be over.

The second the bell rang, she got up instantly, making a beeline toward the door. The hallways buzzed with activity, but she kept her head down as she navigated through the crowd, ignoring the shoulders that bumped against hers and the laughter that followed.

Outside, the late afternoon atmosphere felt stale, with the sun glaring down at her—too bright. Home didn't sound like a better option either. So, instead of heading toward the gates, she turned and wandered around aimlessly behind the school where, thankfully, there was shade and nobody else.

‘No noise, no Nicole... Just me and the silence,’ Beverly thought to herself. At least, that's what she thought before a tiny pebble suddenly struck her left cheek.

“Ow! What was that—?!” she exclaimed in surprise, rubbing away the sting on her cheek as she turned sharply toward the direction the pebble came from.

There, leaning against the back wall under the shade of the building, was a girl; older, perhaps. She leaned against the concrete with one hand tucked into her pocket, while the other loosely held a book at her side. Her expression was indecipherable as she twiddled another pebble between her fingers.

“Apologies. You looked like you were dissociating. I simply had to make sure that you were alive,” she shrugged dismissively.

“And you seriously believed that throwing a pebble at me was the best option?!” Beverly stormed over to the girl, who casually raised her hands in surrender.

“And you responded, didn't you?”

Beverly looked at her incredulously before letting out an irritated huff. “Look, I already have a lot to deal with. Can you just leave me alone?”

“Yeah, it's evident,” the girl replied, snapping her book shut and pushing herself off the wall to move toward Beverly. “I saw what happened today while I was passing by your class. I also keep seeing how you sit alone during the break or when walking home.”

Beverly stepped back to distance herself, crossing her arms. “And why do you care?”

“I don't. Not particularly, at least,” the girl retorted, adjusting her glasses. “But every day, when I witness over forty students continue to watch a student get subjected to unwarranted bullying and do absolutely nothing about it? That is... perturbing.”

Beverly paused, staring up at the girl in surprise, her fists slowly unclenching. She... noticed all of that.

“You... noticed?” Beverly inquired in a disbelieving tone.

“Of course I did. Even a blind man would've noticed. It's just those idiots who chose to ignore it,” the girl responded, letting out a sigh to compose herself. “I'm Cayena. Ninth Grade.”

Beverly looked at her with suspicion before letting her hands fall to her sides. “Beverly.”

“I know,” Cayena replied simply.

Cayena bent down beside the wall and picked up a worn backpack Beverly hadn’t noticed earlier. She unzipped it and pulled out several notebooks bound together with a black elastic band. “Here.”

Beverly stared at them blankly. “What’s this?”

“My old eighth-grade notes.” Cayena held them out casually. “Your books looked unsalvageable.”

Beverly blinked in surprise, hesitating before slowly taking them into her hands. The covers were worn at the corners, and the pages were filled with meticulous handwriting, highlighted formulas, and occasional irritated scribbles in the margins; some that made her chuckle. One of them read: “Whoever created algebra deserves to be suffering from imbecility.”

Beverly looked down at the notebooks again. Nobody had ever noticed enough to help before. Her grip around the books tightened slightly. “Thanks,” she responded quietly.

Cayena smirked faintly. “You looked all miserable. You undeniably needed them more than I did.”

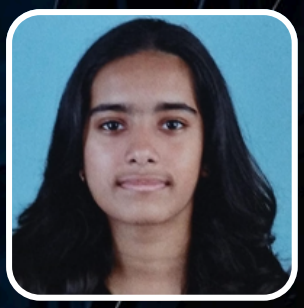
Beverly let out a small grin. “I suppose I do owe you now. You like ice cream?”

“Not really. I prefer... integrity. Just like how I would pay to see you stand up to that bully of yours,” Cayena huffed.

Beverly shot her a bewildered look at her absurd words before breaking out into quiet laughter. The two began walking toward the school gates in silence.

The evening air was still warm. The school halls still felt cruel and mentally draining, and Nicole would still be there tomorrow... But with Cayena walking alongside her? For the first time in a long while, Beverly felt like she no longer had to face it alone.

A SERAPHIC SIGHT

Tia Jojo

Barely five years on Christmas, cold zephyrs drape the night.
Childlike wonder lifts my gaze, I see a seraphic sight.
The Spirit of the Lord, with its opalescent light, soars across the starlit sky,
Scattering sparks of grace, a beacon shining high.

Eyes glistening with awe, I realised that I witnessed a miracle,
A vision impossible to forget, serene and whimsical.
An avalanche of curious thoughts rushed across my tender mind;
A smile blossomed on my lips, with joy and wonder entwined.

My family and I would gather, our voices intertwined with prayer.
The honey-coloured candles flickered, their amber light lucent in the air.
Prayers cascaded from my lips, I never knew what they meant.
The beads of my rosary shimmered as we all knelt to repent.

I did not care for God, nor did I seek His name.
I sang the hymns, although my voice was deprived of praise and aim.
My head was in the clouds, lost between pride and greed.y last breath leaves me whole.
I was blinded by my vanity, chasing my foolish creed.

As soon as I crossed the threshold of my teenage years,
Tides of melancholy lashed against my wall of fears.
My blissful dreams were obscured by my silent despair.
I lost myself to an artifice of self-doubt's glare.

Childhood was a short-lived reverie,
While my teenage awakening felt like a nightmare's decree.
I kept drowning in my ocean of infinite tears,
Until God revealed to me His love that endears.

He protects me under His wings as I run through His garden of grace.
When my sins veil the way, His mercy is my solace.
In the storm of my chaos, His irenic presence is my calm.
His wisdom ignites hope, dispelling all qualms.

I have bloomed into another self through His guidance.
He strengthened my heart despite the world's defiance.
Now I sing to the Lord with my jubilant soul.
I will glorify His name, until m

The Weight of a Gift

Eva Lynil

One Sunday afternoon, four friends—Tessa, Jane, Steve, and Daniel—were walking back home after Sunday school. As they were walking, Jane spotted an orphanage. It looked old and shabby. She said, "Look, there is an old orphanage there. Why don't we go visit it?" They all agreed.

They went in and saw that the kids barely had anything to eat and nothing to play with. The orphans looked happy, but the friends were heartbroken. There was only one lady to attend to the kids.
"May I know who funds your orphanage?" Steve asked the lady.

The lady had tears in her eyes. She replied, "No one. I use my own money. It is difficult, but I manage."
The friends left the place feeling remorseful. "How can we help them? How can we help fund the orphanage?" Tessa asked.

Daniel had an idea. "How about we ask the church for help?"
"They could, but the church cannot fund themselves and the orphanage at the same time," Steve said sadly.

There was silence. It was broken by Jane, who said, "What if we hold a fundraiser? The proceeds can be given to the orphanage! We could hold a carnival!"

Everyone agreed that it was a brilliant idea, but then Tessa spoke, "That's an amazing idea, but we need some help from someone who can make this possible."

At once, they all had the same thought. So, they ran back to the church. The priest, after listening to their idea, agreed to help them hold a carnival in the neighbourhood.

They went back home and shared their idea with their parents, who helped the kids plan and organize it. The church announced that the carnival was a charity event and that all the proceeds would go to the orphanage. Many people volunteered to put up stalls, including the four friends, who set up a cookie stall.

Finally, the day of the carnival arrived. Everyone was happy and cheerful. Both adults and kids had put up stalls for snacks, games, toys, and handicrafts. People had set up special attractions, including a small theatre and even a haunted house. Others squatted down offering small services; even fortune-telling (well, it was all fun with no intention other than to engage the crowd), nail painting, and face painting. A few others were walking around selling balloons of different shapes and tying balloons into different figures, which quite delighted the young children. Some older children were holding small competitions and little bets. The day was a mix of sun and clouds; the perfect weather for a carnival. People were walking around; some were eating, while others were playing games. The children in the haunted house were screaming with fright. There was a small carousel for the kids to ride in, and they were laughing with joy.

Tessa, Jane, Steve, and Daniel were busy selling cookies at their own stall. They were selling a variety of delicious cookies to a group of excited children. As the kids were leaving the stall, Daniel said, "We've got a lot of money. The carnival must have been a success."
"Well, the carnival is coming to an end. I hope the proceeds are enough to fund the orphanage for at least a month," Jane said hopefully.

When the carnival ended, all the people who had put up stalls and sold goods gathered around the priest, who announced that the event had been a great success. Everyone cheered and put all the money they had earned into a big box.

The priest smiled and said, "This fundraiser was the idea of four children—Tessa, Jane, Steve, and Daniel—who " felt the need to help those in need." The four friends smiled. He continued, "Come, let us go to the orphanage and give the caretaker the money.
So, they all went to the old orphanage. The priest knocked on the door, and the lady whom the kids had met opened it. She was surprised to see so many people at the door. The priest smiled, told her everything, and added that she must thank the four children, for it was entirely their idea.

The children in the orphanage were so happy to have something better to eat at last and new toys to play with. They looked overjoyed as they thanked everyone heartily.

When they all left the orphanage, everyone felt light-hearted and happy, especially the four friends who had taken up the responsibility to help. They had not only realised the importance of working as a community, but also the true meaning of love.

It was a day of meaning for everyone. They realised that working together as a community for the betterment of others brought happiness not only to oneself, but also to those around them. When we help those around us, both the helper and the receiver are filled with gratitude and joy. This is the true meaning of helping others with genuine love.

"Dear children, let us not love with words or speech, but with actions and in truth."
—1 John 3:18

പ്രത്യാശ

അതിജീവനത്തിന്റെ സുവിശേഷം

മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ മരുഭൂമിയാത്രയിൽ തളരാതെ മുന്നോട്ടു നയിക്കുന്ന നിത്യഹരിതമായ ചാലകശക്തിയാണ് പ്രത്യാശ. കേവലമായ ഭാവനാ സങ്കല്പങ്ങൾക്കും ശുഭാപ്തിവിശ്വാസങ്ങൾക്കും അപ്പുറം പ്രത്യാശ എന്നത്, ദൈവത്തിന്റെ അചഞ്ചലമായ വാഗ്ദാനങ്ങളിൽ അടിയുറച്ച ആത്മീയ ബോധ്യമാണ്. അന്ധകാരാവൃതമായ ഭൗതിക സാഹചര്യങ്ങളിൽ ദൈവിക വെളിച്ചത്തെ ദർശിക്കാനുള്ള ആത്മാവിന്റെ ഉൾക്കണ്ണാണത്. ഇതിനെയാണ് നാം അതിജീവനത്തിന്റെ സുവിശേഷം എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. വിശുദ്ധ പൗലോസ് ശ്ലീഹാ റോമാക്കാർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനത്തിൽ ഇപ്രകാരം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു: "ആ

Rini Antony

പ്രത്യാശ നമ്മെ നിരാശരാക്കുന്നില്ല. കാരണം, നമുക്കു നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പരിശുദ്ധാത്മാവിലൂടെ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹം നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിലേക്ക് ചൊരിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു." (റോമാ 5:5). ഈ വചനം അടിവരയിടുന്നതുപോലെ, ഹൃദയത്തിൽ പ്രത്യാശയുടെ കനൽ കെടാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നവനെ പരാജയപ്പെടുത്താൻ ലോകത്തിലെ ഒരു ശക്തിക്കും സാധ്യമല്ല. വിശുദ്ധ ബൈബിളിന്റെ ഏടുകളിൽ നാം കണ്ടുമുട്ടുന്ന ഓരോ കഥാപാത്രവും പ്രത്യാശയുടെയും അതിജീവനത്തിന്റെയും ജീവസ്മാരകങ്ങളാണ്.

വിശ്വാസികളുടെ പിതാവായ അബ്രാഹാമിന്റെ ജീവിതം അസാധ്യമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ പ്രത്യാശ എങ്ങനെ കവചമാകുന്നു എന്നതിന്റെ ഉത്തമ ഉദാഹരണമാണ്. ജൈവശാസ്ത്രപരമായ പരിമിതികൾക്ക് മുൻപിൽ സാധ്യതകളുടെ വാതിലുകൾ കൊട്ടിയടയ്ക്കപ്പെട്ടപ്പോഴും, അസാധ്യമായതിനെ സാധ്യമാക്കുന്ന ഒരു ദൈവിക വാഗ്ദാനത്തിൽ അദ്ദേഹം നങ്കൂരമിട്ടു. വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ അവശതകൾക്കിടയിലും അബ്രാഹാം പുലർത്തിയ ആ ദൃഢനിശ്ചയം, പ്രത്യാശ എന്നത് ശൂന്യതയിൽ നിന്ന് പുതിയൊരു ചരിത്രം രചിക്കാനുള്ള കരുത്താണെന്ന് നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു

വർഷങ്ങളോളം നീണ്ട വന്ധ്യതയുടെയും പരിഹാസങ്ങളുടെയും നടുവിൽ ഹന്ന പുലർത്തിയ പ്രത്യാശ മൗനമായ പോരാട്ടമായിരുന്നു. ദൈവാലയത്തിന്റെ ഉമ്മറപ്പടിയിൽ കണ്ണുനീരോടെ അവൾ അർപ്പിച്ച പ്രാർത്ഥന, പ്രത്യാശ എന്നത് ദൈവസന്നിധിയിലെ വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത കാത്തിരിപ്പാണെന്ന് നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. സാമുവൽ എന്ന മകനിലൂടെ ആ പ്രത്യാശയ്ക്ക് ദൈവം മറുപടി നൽകി.

മരുഭൂമിയിലെ അനിശ്ചിതത്വങ്ങളിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച ഇസ്രായേൽ ജനതയുടെ ചരിത്രം പ്രത്യാശയുടെ മറ്റൊരു വശം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. അടിമത്തത്തിന്റെ കയ്പേറിയ ഓർമ്മകളും വാഗ്ദത്തഭൂമിയെക്കുറിച്ചുള്ള അനിശ്ചിതത്വവും അവരെ വേട്ടയാടി. ആ നാൽപ്പത് വർഷങ്ങൾ കാത്തിരിപ്പിന്റെ കഠിനകാലമായിരുന്നു. മരുഭൂമിയിലെ വിശപ്പിന്റെയും ദാഹത്തിന്റെയും നിമിഷങ്ങളിൽ ദൈവം അവർക്ക് തണലായി മാറി. ആകാശത്തുനിന്ന് പൊഴിഞ്ഞ മന്നയും കാറ്റിലടിച്ചുവന്ന കാടപ്പക്ഷികളും വെറുമൊരു ആഹാരമായിരുന്നില്ല; മറിച്ച്, നാളെയെക്കുറിച്ച് ആകുലപ്പെടേണ്ടതില്ല എന്ന ദൈവിക ഉറപ്പായിരുന്നു. പാറയിൽ നിന്ന് വെള്ളം പുറപ്പെടുവിച്ച് ദാഹം തീർത്ത ദൈവം, വരണ്ട ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളിലും അനുഗ്രഹത്തിന്റെ ഉറവകൾ പൊട്ടിയൊഴുകുമെന്ന് നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ആ യാത്രയിൽ അവർ തനിച്ചായിരുന്നില്ല. പകൽ വെയിലിൽ തളരാതിരിക്കാൻ മേഘസ്തംഭമായും, രാത്രിയിലെ ഇരുട്ടിലും തണുപ്പിലും വഴികാട്ടാൻ അഗ്നിസ്തംഭമായും ദൈവം കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു. ലക്ഷ്യസ്ഥാനമായ കാനാൻ ദേശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രത്യാശ ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ, മരുഭൂമിയിലെ ഈ കഷ്ടപ്പാടുകൾ അവർക്ക് അതിജീവിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. "കർത്താവിൽ പ്രത്യാശ വയ്ക്കുന്നവർ പുതിയ ശക്തി പ്രാപിക്കും; അവർ കഴുകന്മാരെപ്പോലെ ചിറകടിച്ചുയരും. അവർ ഓടിയാലും തളരുകയില്ല; നടന്നാൽ ക്ലേശിക്കുകയുമില്ല." (**ഏശയ്യാ** 40:31) എന്ന വചനം അന്വർത്ഥമാക്കുന്നതായിരുന്നു അവരുടെ പ്രയാണം.

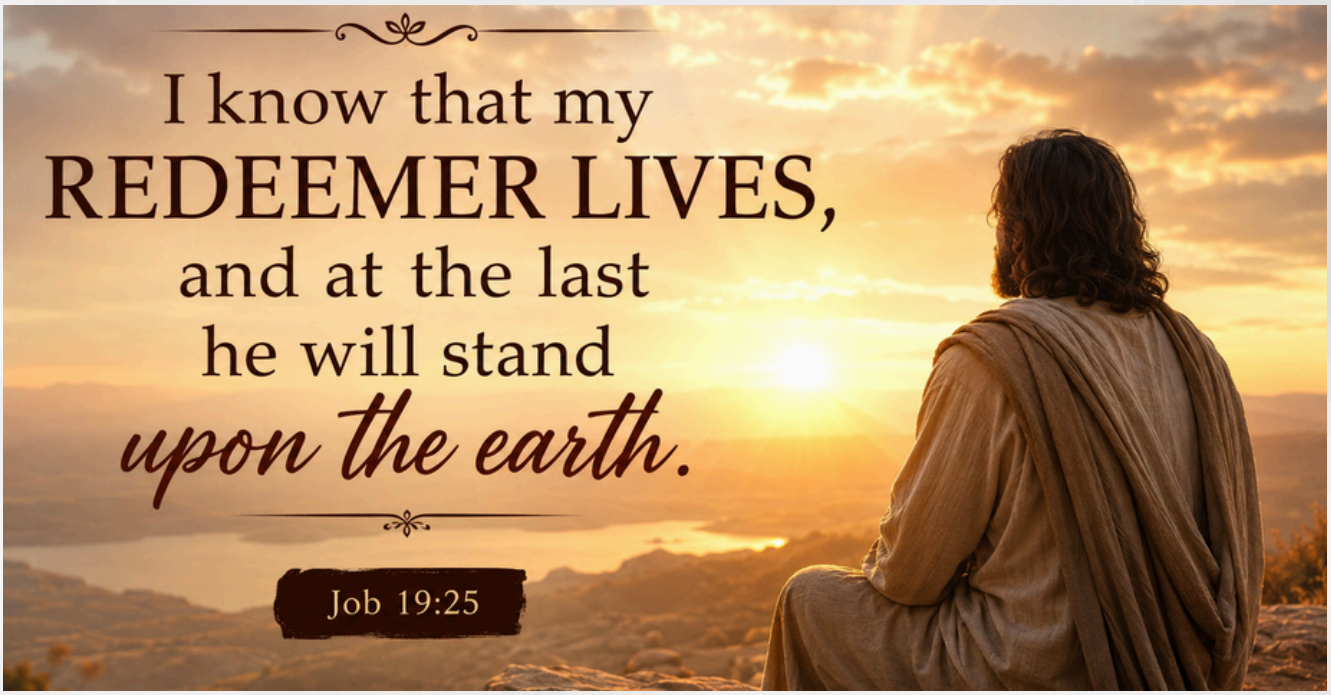
ഇതേ കാത്തിരിപ്പിന്റെ ഫലം അനുഗ്രഹമാണെന്ന് യൗസേപ്പിന്റെ ജീവിതവും നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. സഹോദരങ്ങളാൽ ഒറ്റിക്കൊടുക്കപ്പെട്ടതും, കുഴിയിലും പിന്നീട് വിസ്മൃതിയിലാണ്ടുപോയ തടവറയിലും കഴിയേണ്ടിവന്നതും യൗസേപ്പിന്റെ സ്വപ്നങ്ങളെ തളർത്തിയില്ല. വിപത്തുകളെ ദൈവഹിതത്തിന്റെ ഭാഗമായി കാണാൻ പ്രത്യാശ അവനെ പ്രാപ്തനാക്കി. അടിമത്തത്തിന്റെ ചങ്ങലക്കെട്ടുകളെ ഈജിപ്തിന്റെ സിംഹാസനത്തിലേക്കുള്ള ചവിട്ടുപടികളായി മാറ്റിയ യൗസേപ്പിന്റെ ചരിത്രം, ദൈവം കൂടെയുണ്ടെങ്കിൽ ഇരുളടഞ്ഞ തടവറകളും മഹത്തായൊരു നിയോഗത്തിന്റെ പണിപ്പുരകളാണെന്ന് നമുക്ക് കാട്ടിത്തരുന്നു.

മാനുഷികമായ ബലഹീനതകൾ പ്രത്യാശയ്ക്ക് തടസ്സമല്ല എന്നതിന് വലിയൊരു സാക്ഷ്യമാണ് മോശയുടെ ജീവിതം. സംസാരിക്കാൻ പ്രയാസപ്പെട്ടിരുന്ന മോശയ്ക്ക് ഒരു മഹാജനതയെ നയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്, "കർത്താവാണ് എന്റെ ശക്തിയും എന്റെ ഗീതവും; അവിടുന്നാണ് എന്റെ രക്ഷകൻ." (**പുറപ്പാട്** 15:2) എന്ന ബോധ്യത്തിൽ നിന്നാണ്. നമ്മുടെ കുറവുകളെ ദൈവം തന്റെ മഹത്വത്തിനായി ഉപയോഗിക്കുമെന്ന പ്രത്യാശയാണ് ഏതൊരു സാധാരണക്കാരനെയും അസാധാരണമായ നേട്ടങ്ങളിലേക്ക് നയിക്കുന്നത്. "എന്റെ കൃപ നിനക്കുമതി; എന്റെ ശക്തി ബലഹീനതയിൽ തികഞ്ഞുവരുന്നു." (2 **കോറിന്തോസ്** 12:9) എന്ന് തിരുവചനം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

ഇതേ പ്രത്യാശയുടെ മറ്റൊരു വശമാണ് നാം ദാവീദിൽ കാണുന്നത്. ഭീമാകാരമായ പ്രതിസന്ധികൾക്ക് മുന്നിൽ പതറാത്ത പ്രത്യാശയുടെ പ്രതീകമാണ് ദാവീദ്. ഇസ്രായേൽ സൈന്യം മുഴുവൻ ഭയന്നുവിറച്ചു നിന്ന ഗോലിയാത്ത് എന്ന മഹാശക്തിക്ക് മുന്നിൽ, വെറുമൊരു ഇടയബാലനായിരുന്ന ദാവീദ് ഇറങ്ങിച്ചെന്നത് സ്വന്തം കായികബലത്തിലല്ല,

ഇതേ പ്രത്യാശയുടെ മറ്റൊരു വശമാണ് നാം ദാവീദിൽ കാണുന്നത്. ഭീമാകാരമായ പ്രതിസന്ധികൾക്ക് മുന്നിൽ പതറാത്ത പ്രത്യാശയുടെ പ്രതീകമാണ് ദാവീദ്. ഇസ്രായേൽ സൈന്യം മുഴുവൻ ഭയന്നുവിറച്ചു നിന്ന ഗോലിയാത്ത് എന്ന മഹാശക്തിക്ക് മുന്നിൽ, വെറുമൊരു ഇടയബാലനായിരുന്ന ദാവീദ് ഇറങ്ങിച്ചെന്നത് സ്വന്തം കായികബലത്തിലല്ല, മറിച്ച് ദൈവത്തിലുള്ള അചഞ്ചലമായ പ്രത്യാശയിലാണ്. "നീ വാളും കുന്തവും പരിചയുമായി എന്റെ നേരെ വരുന്നു. ഞാനോ നീ പരിഹസിച്ച ഇസ്രായേൽ സേനകളുടെ ദൈവമായ സൈന്യങ്ങളുടെ കർത്താവിന്റെ നാമത്തിൽ നിന്റെ നേരെ വരുന്നു." (1 **സാമുവേൽ** 17:45) എന്ന ദാവീദിന്റെ പ്രഖ്യാപനം, പ്രത്യാശ എന്നത് സാഹചര്യങ്ങളുടെ വലിപ്പത്തെക്കാൾ നമ്മോടൊപ്പമുള്ളവന്റെ വലിപ്പത്തിൽ വിശ്വസിക്കലാണെന്ന് ലോകത്തിന് കാണിച്ചുകൊടുത്തു

ജീവിതം എപ്പോഴും ആനന്ദകരമായ വാഗ്ദാനങ്ങൾ മാത്രമല്ല നൽകുന്നത്. ചിലപ്പോൾ അത് ഇയോബിനെപ്പോലെ ചാരത്തിലിരുന്ന് വിലാപങ്ങൾ ഏറ്റുവാങ്ങേണ്ടി വരുന്ന അഗ്നിപരീക്ഷണങ്ങളുമാകാം. സർവ്വവും നഷ്ടപ്പെട്ട്, ശരീരത്തിൽ രോഗം പടർന്ന്, പ്രിയപ്പെട്ടവരാൽ നിന്ദിക്കപ്പെട്ടപ്പോഴും ഇയോബ് തന്റെ ദൈവത്തിലുള്ള പ്രത്യാശ ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. വേദനയുടെയും കഷ്ടപ്പാടിന്റെയും നടുവിൽ ഇരുന്ന്, "എന്റെ രക്ഷകൻ ജീവിക്കുന്നുവെന്നും അവസാനം അവിടുന്ന് ഭൂമിയിൽ എഴുന്നേറ്റു നിൽക്കുമെന്നും ഞാൻ അറിയുന്നു." (**ഇയോബ്** 19:25) എന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ഇയോബിന്റെ മനക്കരുത്ത്, തകർച്ചയുടെ ആഴങ്ങളിൽ നിന്ന് എങ്ങനെ ഉയർത്തെഴുന്നേൽക്കാം എന്നതിന്റെ മഹനീയമായ പാഠമാണ്.

പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളിലും പതറാത്ത പ്രത്യാശയുടെ മറ്റൊരു ഉജ്ജ്വല സ്മാരകമാണ് ദാനിയേൽ പ്രവാചകൻ. അധികാരത്തിന്റെ ഹുങ്കും മരണഭയവും മുട്ടുമടക്കാൻ നിർബന്ധിച്ചപ്പോഴും, തന്റെ ദൈവത്തിലുള്ള പ്രത്യാശ കൈവിടാതെ ദാനിയേൽ സിംഹക്കുഴിയിലേക്ക് നടന്നിറങ്ങി. ഭയാനകമായ ആ സാഹചര്യത്തിൽ സിംഹങ്ങളുടെ വായ് അടച്ചുപൂട്ടിയത് ദാനിയേലിന്റെ പ്രാർത്ഥനയും അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസവുമായിരുന്നു. ലോകം ഒരു വഴി അവസാനിച്ചു എന്ന് കരുതുന്നിടത്ത് ദൈവം പുതിയൊരു വാതിൽ തുറക്കുമെന്ന പ്രത്യാശയാണ് ദാനിയേലിന്റെ ജീവിതം നമുക്ക് നൽകുന്ന പാഠം.

പന്ത്രണ്ട് വർഷത്തെ രോഗാവസ്ഥയും സാമ്പത്തിക തകർച്ചയും കൊണ്ട് തളർന്ന രക്തസ്രാവം ബാധിച്ച സ്ത്രീയുടെ ഉള്ളിലെ പ്രത്യാശ ഒരു ചെറിയ ചിന്തയായിരുന്നു: "അവന്റെ വസ്ത്രത്തിന്റെ തുമ്പിലൊന്ന് തൊട്ടാൽ മാത്രം മതി." ജനക്കൂട്ടത്തിന്റെ തിക്കിലും തിരക്കിലും ആ പ്രത്യാശ അവളെ ക്രിസ്തുവിനടുത്തെത്തിച്ചു. അസാധ്യമായ രോഗസൗഖ്യങ്ങൾ പ്രത്യാശയുടെ ഒരു ചെറിയ സ്പർശനത്തിലൂടെ സാധ്യമാകുമെന്ന് ഈ അനുഭവം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

പ്രത്യാശയുടെ ആത്മീയതയിൽ പത്രോസിന്റെ ഗലീലക്കടലിലെ അനുഭവം ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഈശോയെ നോക്കി വള്ളത്തിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങിയ പത്രോസ് ഒരു വേള വെള്ളത്തിന് മീതെ നടന്നു, പക്ഷേ ഈശോയിൽ നിന്ന് കണ്ണെടുത്ത് പ്രശ്നങ്ങളുടെ കടലാഴങ്ങളിലേക്ക് നോക്കിയപ്പോൾ ഭയന്നു വിറച്ചു. സാഹചര്യങ്ങളുടെ തീവ്രതയേക്കാൾ നമ്മുടെ നോട്ടം എവിടേക്കാണ് എന്നതിലാണ് അതിജീവനത്തിന്റെ രഹസ്യം.

ഈ ഗാഥയുടെ മകുടോദാഹരണമാണ് മറിയം. തന്റെ ഹൃദയത്തിലൂടെ വാൾ തുളച്ചുകയറുമെന്ന് പ്രവചിക്കപ്പെട്ട നിമിഷം മുതൽ കുരിശിൻ ചുവട്ടിലെ നിശ്ശബ്ദമായ നിൽപ്പ് വരെ നീളുന്ന മറിയത്തിന്റെ ഏഴ് വ്യാകുലങ്ങൾ വെറും സങ്കടങ്ങളല്ല, മറിച്ച് സഹനത്തിന്മേലുള്ള വിശ്വാസത്തിന്റെ വിജയമാണ്. ലോകത്തിന്റെ യുക്തികൾക്കും നിയമങ്ങൾക്കും മുൻപിൽ പകച്ചുനിൽക്കാതെ ദൈവത്തിന്റെ വാക്കിന് പരമമായ വില കൽപ്പിച്ചുകൊണ്ട് മറിയം ചൊല്ലിയ ആ "ആമേൻ" പ്രത്യാശയുടെ വിപ്ലവാത്മകമായ പ്രഖ്യാപനമാണ്. നമ്മുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളുടെ തീവ്രതയല്ല, മറിച്ച് നമ്മുടെ ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തിന്റെ മഹത്വമാണ് നമ്മെ മുന്നോട്ട് നയിക്കേണ്ടത്.

മനുഷ്യചരിത്രത്തിലെ പ്രത്യാശയുടെ ഏറ്റവും വലിയ വിളംബരമാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ കുരിശുമരണവും ഉത്ഥാനവും. കുരിശിലെ സഹനങ്ങളിൽ എല്ലാം അവസാനിച്ചു എന്ന് ലോകം കരുതിയപ്പോൾ, മൂന്നാം നാൾ ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റ ക്രിസ്തു നമുക്ക് പകർന്നു നൽകിയത് മരണത്തെപ്പോലും തോൽപ്പിക്കുന്ന പ്രത്യാശയാണ്. വിതയ്ക്കപ്പെട്ട വിത്ത് മണ്ണിനടിയിൽ അഴുകുന്നത് ഒരു അവസാനമല്ല, മറിച്ച് ഒരു പുതുജീവന്റെ ഉദയമാണെന്ന് ഉത്ഥാനം നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

ഈ തിരുവചന ചരിത്രങ്ങൾ വെറും പുരാതന കഥകളല്ല, മറിച്ച് എന്റെ വ്യക്തിപരമായ ജീവിതത്തിന്റെ ഇരുളടഞ്ഞ ഇടനാഴികളിൽ എന്നെ വഴിനയിച്ച പ്രകാശഗോപുരങ്ങളാണ്. എന്റെ അതിജീവനത്തിന്റെ ആധാരശിലയായി ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്ന പ്രധാന കാര്യങ്ങൾ ഇവയാണ്: ഒന്നാമതായി, എന്റെ ജീവിതത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നതൊന്നും ദൈവത്തിന്റെ അറിവോ സമ്മതമോ ഇല്ലാതെ സംഭവിക്കുന്നില്ല എന്ന ഉറച്ച ബോധ്യം എനിക്കുണ്ട്. രണ്ടാമതായി, സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തിന് അസാധ്യമായി ഒന്നുമില്ലെന്ന അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസമാണ് ഏത് പ്രതിസന്ധിയിലും എനിക്ക് കവചമായി മാറുന്നത്. മൂന്നാമതായി, എന്നെ ശക്തനാക്കുന്നവനിലൂടെ എനിക്കെല്ലാം ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്ന വിശ്വാസം ബുദ്ധിമുട്ടുകളെ തരണം ചെയ്യാൻ എന്നെ സഹായിക്കുന്നു. നാലാമതായി, പീഡാനുഭവങ്ങളുടെ ഓരോ ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ചകളും നമുക്ക് സമ്മാനിക്കുന്നത് ഉയിർപ്പിന്റെ വലിയ ഞായറാഴ്ചകളാണെന്ന തിരിച്ചറിവ് എനിക്ക് വലിയ പ്രത്യാശ നൽകുന്നു. അഞ്ചാമതായി, ആകുലതകളുടെ വേലിയേറ്റങ്ങളിൽ എന്റെ മനസ്സ് ഇടറുമ്പോൾ, ഭൂതകാലത്തിൽ ദൈവം എനിക്ക് വേണ്ടി ചെയ്ത അത്ഭുതങ്ങളുടെ ഓർമ്മകൾ ഒരു കുളിർകാറ്റായി എന്നെ തലോടുകയും ധൈര്യം പകരുകയും ചെയ്യുന്നു.

അപ്രതീക്ഷിതമായി കടന്നുവരുന്ന രോഗപീഡകളും, സാമ്പത്തിക അടിത്തറ തകർക്കുന്ന ജോലിനഷ്ടവും, കഠിനാധ്വാനം ചെയ്തിട്ടും അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വരുന്ന പരാജയങ്ങളും വേദനജനകമായ പോരായ്മകളും പരിമിതികളും ഇന്ന് പലരെയും നിരാശയുടെ അഗാധത്തിലേക്ക് തള്ളിയിടാറുണ്ട്. ലക്ഷ്യങ്ങൾ പാതിവഴിയിൽ തകരുമ്പോഴും, പ്രതീക്ഷിച്ച വിജയങ്ങൾ കൈപ്പിടിയിൽ ഒതുങ്ങാതെ പോകുമ്പോഴും നാം തളർന്നുപോയേക്കാം. **"ഇതും കടന്നുപോകും"** എന്ന പ്രത്യാശാനിർഭരമായ വിശ്വാസം ഓരോ പരാജയത്തെയും പുതിയൊരു തുടക്കമായി കാണാനുള്ള കരുത്താണ്. സാഹചര്യങ്ങൾ എത്ര കഠിനമായാലും പ്രത്യാശ കൈവിടുന്ന നിമിഷമാണ് മനുഷ്യൻ പരാജയപ്പെടുന്നത്. പ്രത്യാശയുള്ളിടത്തോളം കാലം മനുഷ്യൻ അജയ്യനായി തുടരും. മരണത്തിന്റെ നിഴൽ വീണ താഴ്വരകളിലും പുതുജീവന്റെ പുലരികൾ ദർശിക്കാൻ ഈ "അതിജീവനത്തിന്റെ സുവിശേഷം" നമുക്ക് പ്രചോദനമാകട്ടെ.

ELVINA SAJI
Class 8

ST. VINCENT DE PAUL SOCIETY

At the St. Vincent de Paul Society, we are dedicated to uplifting our neighbors and sharing compassion where it is needed most. Thanks to the generosity of our members and patrons. Here is how your support has helped us make a difference:

Onam Payasam Sale for a Cause:
To mark the festival of Onam, our volunteers prepared and sold delicious payasam. Also sold Banana chips. Thanks to everyone who purchased , 100% of the proceeds went directly toward our charity programs.

Educational Support:
We assist students from low-income families by covering their academic fees, paving the way for a brighter future. Beyond financial relief, we offer mentorship and encouragement .

Medical Expense Relief:
Unexpected illness can create an overwhelming financial burden. We help vulnerable community members to cover their medical bills, ensuring they get the care they need without sacrificing basic necessities.

Heart-to-Heart Home Visits:
Our members regularly visit local homes to offer personal support, meaningful companionship, and practical help

Ration Kit Drives:
Distributing essential grocery packages—including rice, pulses, and pantry staples—to families facing severe food insecurity.

With your support, we will keep working hand-in-hand to ensure no neighbor in our community ever walks alone.

SSVP MANDYA HULIMAVU

TID: 82005867

Vyapar.173705598804@hdfcbank

Santhome Mathruvedhi

Santhome Mathruvedhi Annual Day – A Celebration of Togetherness and Achievement

Santhome Mathruvedhi celebrated its Annual Day on July 19 with great joy and enthusiasm. The programme was graced by executives from the Diocese and Forane levels, along with other distinguished guests.

A special highlight was the felicitation of the grandparents of Santhome Mathruvedhi. Nearly 50 grandparents were present and honoured with gratitude for their valuable contributions to the family and community. The occasion also recognised the winners of various competitions and the mothers who actively contributed to the activities and initiatives of Mathruvedhi throughout the year.

The annual report of Santhome Mathruvedhi, highlighting the activities and achievements of the past year, was presented during the programme. The event also featured a variety of cultural programmes, showcasing the talents of our members. It was a memorable occasion of appreciation, fellowship, and celebration for the Santhome Mathruvedhi family.

Annual Day – St. Thomas Forane Church, Dharmanaram | 25 July
Santhome Mathruvedhi proudly participated in the First Annual Day conducted by St. Thomas Forane Church, Dharmanaram. Our Mother, Mrs. Rosa, along with Mrs. Jessy Joy, gave an exemplary performance in the cultural programme, which was highly appreciated by everyone.

We were delighted to celebrate the achievements of our members in various competitions:

Essay Writing: Santhome Mathruvedhi secured the First and Second Prizes, won by Sheeja Tomzee and Rini Antony.
Chavara Quiz: Sheeja Tomzee and Maria James secured the Second Prize.
Last Supper Video Competition: Santhome Mathruvedhi won the First Prize and Cash Award.
Vanakkamasam Song Competition: Santhome Mathruvedhi also secured the First Prize and Cash Award.
These achievements reflect the dedication, talent, and active participation of our members.

Santhome Pithruvedi

Highlights & Achievements

Santhome Pithruvedi – Continuing the Journey Together

Santhome Pithruvedi continues its commitment to the spiritual, social, cultural and overall welfare of the parish community, taking forward several initiatives based on the priorities discussed during the General Body meeting.

Mathayichetende Chayakkada – More Than Just a Cup of Tea

"Mathayichetende Chayakkada", the Pithruvedi Tea Corner operated after the 9:00 AM Holy Mass on Sundays, has received an encouraging response. An existing parish trolley was creatively converted into a counter and storage facility, with a Samovar and other utensils arranged for preparing and serving tea and refreshments. Pithruvedi members actively manage the preparation and service. Beyond refreshments, Chayakkada has become a space for fellowship, informal conversations and meaningful interaction, reflecting the camaraderie and brotherhood among members.

Malayalam Classes – Preserving Our Language and Heritage

In collaboration with the Malayalam Mission, Malayalam classes for children and adults commenced in July. Three volunteer teachers have completed orientation and training through the Malayalam Mission. With 20 students currently registered, classes are held every Sunday from 12:00 noon to 1:00 PM after Sunday Classes. Through stories, poems, literature and cultural learning, the initiative aims to connect the younger generation with their mother tongue, traditions and cultural roots. More parish families are encouraged to make use of this opportunity and help keep Malayalam alive for the next generation.

Holy Land Pilgrimage – A Journey of Faith
The 12-day Holy Land Pilgrimage planned for October is progressing as scheduled, with 75 confirmed pilgrims. Pithruvedi continues to encourage interested parishioners to join this blessed journey.

Fellowship Beyond the Parish
A two-day fellowship trip to a suitable destination is also being planned to provide Pithruvedi members an opportunity to spend time together, build relationships and strengthen their bonds.

Supporting Families and Young People
The growing concern regarding late marriages within our community has been discussed in various meetings, with members sharing their views and concerns. As a constructive response, Pithruvedi is planning a programme involving a subject matter expert for young people and parents. The programme will offer practical guidance and encourage a healthy understanding of marriage, relationships and family life.

Strengthening Our Diocesan Connection
Pithruvedi executive members participated in the Central Committee meeting at St. Joseph's Church, Kalkere, along with executive representatives from various Pithruvedi units under the Mandya Diocese. The meeting provided an opportunity to share experiences, discuss common challenges and explore initiatives to strengthen Pithruvedi activities across parishes.

Moving Forward Together
The strength of Pithruvedi lies in the participation, ideas and service of its members. Through fellowship, cultural initiatives, pilgrimages, community support and programmes addressing the needs of families and youth, we remain committed to responding to the evolving needs of our parish.

With the continued support and participation of our parishioners, Santhome Pithruvedi looks forward to building a stronger, more connected and caring parish community through faith, fellowship and service.

Ageless Inspiration

Highlights & Achievements

വാർഷിക പ്രവർത്തന റിപ്പോർട്ട്

സൗഹൃദവും സ്നേഹവും പരസ്പര കരുതലും ഊട്ടിയുറപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, അംഗങ്ങളുടെ സജീവ പങ്കാളിത്തത്തോടെ വിവിധ പ്രവർത്തനങ്ങളുമായി **Ageless Inspiration** മുന്നോട്ടുപോകുന്നു. അംഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഐക്യവും സൗഹൃദവും ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനൊപ്പം, സമൂഹത്തോടുള്ള ഉത്തരവാദിത്വവും പങ്കുവെക്കലും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന നിരവധി പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഈ കാലയളവിൽ നടത്താൻ സാധിച്ചു.

പ്രവർത്തനങ്ങൾ

- 13.06.2026-ന് നമ്മുടെ വാർഷികാഘോഷം സാന്തോം പാരിഷ് ഹാളിൽ വെച്ച് നടത്തി.
- അൽവേർണ ഭവനിലെ അന്തേവാസികളെ സന്ദർശിച്ച് ഉച്ചഭക്ഷണം നൽകുകയും അവരോടൊപ്പം സമയം പങ്കിടുകയും ചെയ്തു.
- 80 വയസ്സിനു മുകളിലുള്ള അംഗങ്ങളുടെ വിവാഹവാർഷികം, ജന്മദിനം തുടങ്ങിയ വിശേഷദിവസങ്ങളിൽ അവരെ സന്ദർശിച്ച് ആശംസകൾ അറിയിച്ചുവരുന്നു.
- ഓണം, ഈസ്റ്റർ, ക്രിസ്മസ് തുടങ്ങിയ ആഘോഷങ്ങളും പള്ളിയിലെ വിവിധ കലാപരിപാടികളും വളരെ ഭംഗിയായി നടത്തിവരുന്നു. ഇതിനായി ഏജ്ലസ് ഗ്രൂപ്പുകൾ വളരെ ഊർജസ്വലമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു.
- നമ്മുടെ യോഗങ്ങൾ മെറിലാക് കോൺവെന്റിൽ വെച്ച് നടത്തിവരുന്നു.
- പുതിയ അംഗങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിനായി മേഖലാ പ്രതിനിധികളെ തെരഞ്ഞെടുത്ത് പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു.

- കുടുംബ ഡോക്ടർമാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ, ഡോ. ഷിജിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ രണ്ടുമാസത്തിലൊരിക്കൽ നടത്തിവരുന്ന യോഗങ്ങൾ അംഗങ്ങൾക്ക് സൗഹൃദം പങ്കുവെക്കാനും പരസ്പരം അടുത്തറിയാനും സഹായകമായി. ഈ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ചുക്കാൻ പിടിച്ച ഫാ. ബേബി തോമസ്, മോദിസ് ഗ്രേസി, പ്രസിഡന്റ് ശ്രീ. കെ. കെ. മണി, വൈസ് പ്രസിഡന്റ് ശ്രീമതി സെലിൻ സ്കറിയ, സെക്രട്ടറി ശ്രീമതി റോസ സി. പി., ജോയിന്റ് സെക്രട്ടറി ശ്രീ. എം. ജെ. ജോസഫ്, ട്രഷറർ ശ്രീ. സൈമൺ തോമസ് എന്നിവരുടെ കൂട്ടായ സംരംഭവും പിന്തുണയും ഏറെ സഹായകമായി.

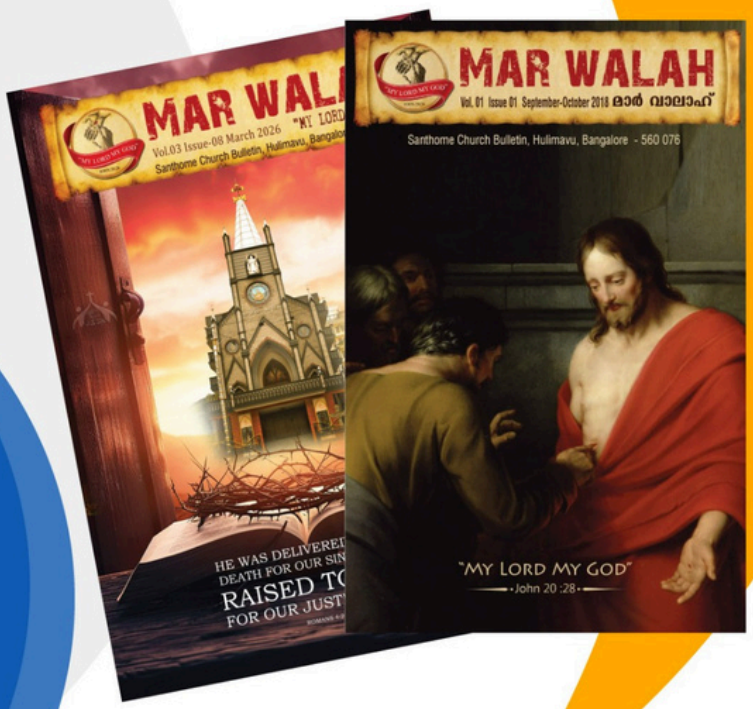

SANTHOME CHURCH

CONNECT GROW SERVE

Elevate your business within our community.

Specifications:

Artwork format: PDF / JPEG / PNG (High Resolution)

Payment mode: Cash / UPI / Bank Transfer

Ad material to be sent to: santhome.bulletin@gmail.com

Circulation strength:

Approximately 500 families reached through the church community WhatsApp group and website.

Business Advertising Rates & Tariff

Parishioners

Full Page
(210 mm x 297 mm) ₹ 2,000/-

Half Page
(210 mm x 148 mm) ₹ 1,500/-

Non-Parishioners

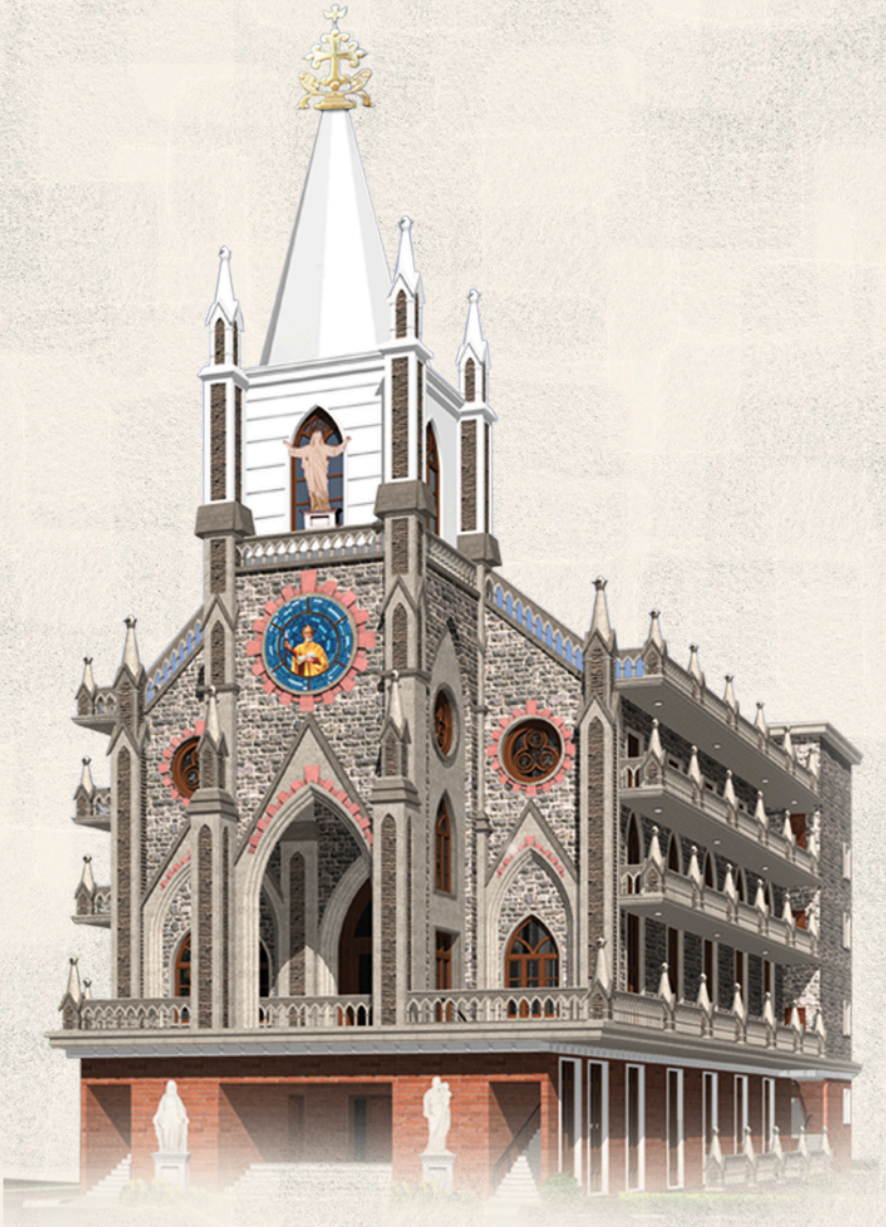
Full Page
(210 mm x 297 mm) ₹ 3,000/-

Contact details:
Ajesh Tom Joseph-97399 86659

Visite Now:
www.santhomechurchbangalore.com

My Lord & My God

SANTHOME CHURCH

SANTHOME CHURCH

HULIMAVU, BANGALORE

Thank You